

พิ ม (พิ) ค ำ
สำนักพิมพ์

ภาพพจน์ รัก

ที่ใดมีความรัก ณ ที่แห่งนั้นมีปาฏิหาริย์

ญนันทร

๑

ครอบครัวดารารเกษม

‘ที่นี่ที่ไหนกัน’

พริมา ดารารเกษม นักศึกษาแพทย์ปี ๖ ของมหาวิทยาลัยรัฐชื่อดังใจกลางกรุงเทพมหานครตัวเองในใจ เพราะเมื่อตื่นขึ้นมากลบบพบว่าสถานที่ที่เธอเห็นอยู่นี้ไม่ใช่สถานที่ที่คุ้นเคย รอบกายคือสุมทุมพุ่มไม้อันหนาทึบ ไม่ใช่ตึกกรมบ้านช่องที่เบียดเสียดกันจนไร้ที่ว่างอย่างที่เห็นจนเจนตา

รอบกายมืดสลัว อากาศข้างเยือกเย็นจนเธอต้องห่อตัวเข้าหากันเสียงโกซันทำให้หญิงสาวพอเดาได้ว่าเวลานี้คือช่วงใกล้รุ่งอรุณ

พริมาหันรีหันขวางด้วยความหวาดหวั่น แล้วหัวใจก็เต้นแรงเมื่อเห็นแสงไฟวับแวมอยู่ในที่ไกลๆ ด้วยความคิดที่ว่าที่ใดมีไฟที่นั่นย่อมมีคน หญิงสาวจึงตัดสินใจเดินไปยังทิศทางที่แสงไฟนั้นปรากฏอยู่ในทันที

เดินไปได้ไม่นานนัก เธอก็พบต้นตอของแสงไฟ มันมาจากใต้ที่ชายหนุ่มคนหนึ่งถือเอาไว้

นอกจากชายคนนั้นแล้ว ยังมีชายสูงวัยอีกคน ทั้งคู่อยู่ในชุดแปลกตา ชายสูงวัยนุ่งเพียงผ้าผืนยาวคล้ายผ้าขาวม้า แต่ไม่มีลวดลาย ส่วนชายหนุ่ม

นั้นมุ่งทางเงาสามส่วน ไม่สวมเสื้อ ต่างยืนประจันหน้ากันลักษณะคล้าย กำลังหารือในเรื่องสำคัญ ความตึงเครียดนั้นทำให้เธอไม่ผลิผลามก้าวออกไป จึงเลือกจะยืนสังเกตการณ์อย่างเงียบๆ หลังต้นไม้ใหญ่

“เจ้าจกต้องแต่งงานกับบุตรสาวของข้า” ชายสูงวัยกล่าวด้วยน้ำเสียงเคร่งเครียดแทรกความเย็บของยามอรุณรุ่ง

หญิงสาวรู้สึกคุ้นกับเสียงนั้นเหลือเกิน จึงพยายามเข้มนมองผ่านความมืด เพื่อว่าจะเจอกับคนรู้จัก แล้วหัวใจก็กระตุกอย่างแรง เมื่อเห็นว่คนพูดนั้นหน้าตาเหมือนบิดาของเธอราวกับฝาแฝด จะแตกต่างก็แต่ตรงที่ชายผู้นี้มีรอยสักรูปเสือคำรามนำเกรงขามตรงหน้าอก ส่วนบิดาของเธอ นั้นไม่มี

“ไม่ขอรับ”

คำปฏิเสธอย่างไ้เยื่อใยนั้นทำให้พริมาเย็นหน้าออกมามอง แล้วก็เป็นอย่างที่คิด ชายสูงวัยที่หน้าตาเหมือนบิดาเธอนั้นกำลังมองหนุ่มรุ่นลูกด้วยอาการโกรธซึ่งจนถึงขีดสุด สายตาที่วับวาวนั้นบอกว่าหากสามารถประหัตประหารชายหนุ่มให้สิ้นใจลงตรงนี้ได้คงทำไปแล้ว ทว่าแผ่นหลังของชายหนุ่มยังคงตั้งตรง ไม่มีอาการสะทกสะท้านใดๆ จนพริมาอดสงสัยไม่ได้ว่าเขามีจิตใจที่แข็งแกร่งปานใดกัน

“เจ้ากล้าปฏิเสธทั้งที่เจ้าทำนางเสื่อมเสียเช่นนั้นหรือ”

“ทั้งหมดล้วนเป็นแผนของนาง คุณอาเองก็ทราบ”

“เจ้า...”

ดูเหมือนครั้งนี้จะเป็นชายสูงวัยที่เสียงไม่ออก มือที่ยกขึ้นชี้หน้าชายหนุ่มจึงค้างอยู่กลางอากาศ ทั้งคู่ต่างยืนหยั่งเชิงอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่ชายหนุ่มจะเอ่ยลาเพื่อตัดบท

“หากคุณอาจะมีธุระอื่นใดแล้ว ข้าขอลา”

ทว่าดูเหมือนเรื่องราวยังไม่จบ ยังไม่ทันที่ชายหนุ่มจะเดินจากไป ผู้สูงวัยก็ขมขู่ด้วยน้ำเสียงดังผู้ที่ถือไฟเหนือกว่า

“หากเจ้าคิดจักปฏิเสธ จงตรองดูให้ดี บิดาของเจ้าจักดำรงตำแหน่งเดิมได้หรือเมื่อมีมิชช้านคอยสนับสนุน”

ชายหนุ่มหันกลับมาทันทัน คราวนี้ความสงบนิ่งที่มันหายไป กลายเป็นความไม่พอใจมาแทนที่ ก่อนจะกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงอันเยือกเย็นชวนขนลุก

“เรื่องนี้เกี่ยวกับคุณพ่อ”

“พ่อลูกจักไม่เกี่ยวข้องกันได้เยี่ยงใด สายสัมพันธ์แห่งเลือดเนื้อ คือสายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นที่สุด”

“ท่านรู้หรือไม่ ความตามใจอันไร้ขอบเขตที่ท่านมีต่อนาง ทำให้นางเป็นที่น่ารังเกียจเพียงใด” น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยอารมณ์ที่หลากหลาย มีทั้งความเคียดแค้น การเย้ยหยันดูแคลน รวมถึงความระอาและเหนื่อยใจ ทำให้พริ้มรู้สึกได้ในทันทีว่าบุคคลที่สามที่ถูกเอ่ยถึงนั้นฤทธิ์เดชคงไม่ธรรมดา

ผู้สูงวัยกลับยิ้ม แม้อยู่ยิ้มนี้จะไม่ถึงดวงตา คล้ายเป็นรอยยิ้มจากความขมขื่นเสียมากกว่า แต่น้ำเสียงที่ตอบออกมานั้นเต็มไปด้วยความอบอุ่นยิ่งกว่าแสงตะวันในหมื่นตฤณ

“สักวันหากเจ้าเป็นพ่อคน เจ้าจักรู้ว่าความรู้สึกรักดุจแก้วตาดวงใจนั้นเป็นเยี่ยงใด”

“ถ้าหากสำคัญกับท่านถึงเพียงนั้น เหตุใดท่านจึงมอบนางให้แก่คนที่ชิงชังนางอย่างสุดหัวใจเช่นข้าเล่า เหตุใดไม่มอบนางให้แก่คนอื่น ข้าเชื่ออย่างเหลือเกินว่าขุนนางทั่วอโยธยาล้วนอยากเกี่ยวดองเป็นทองแผ่นเดียวกันกับท่านทั้งสิ้น” คำถามนั้นเต็มไปด้วยความคับแค้น สับสน และไม่เข้าใจ

รอยยิ้มนั้นเลือนหายไป ดวงตากลับมาเคร่งเครียดชิงชัง สายตาที่ผู้สูงวัยมองหนุ่มรุ่นลูกเต็มไปด้วยความจริงจัง น้ำเสียงที่เปล่งออกมานั้นจึงหนักแน่นดังขุนเขา

“เพราะข้ามิคิดว่าใครจักดูแลนางได้ดีเท่ากับเจ้า”

กริ่ง...กริ่ง...กริ่ง

เสียงรบกวนอันคุ้นเคยทำให้ภาพต่างๆ หายวับไปในทันที และเมื่อลืมตาขึ้นมาพริมาก็รู้ว่าภาพและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ คือสิ่งที่เธอฝันไป

มันช่างเหมือนจริงเหลือเกิน คนในฝันทั้งคู่เหมือนเป็นคนที่มีเลือดเนื้อ รอยยิ้มชื่นชมของชายสูงวัยยังคงติดตา เหมือนกับว่าเธอเคยเห็นรอยยิ้มนั้นจริงๆ

เสียงรบกวนที่ยังดังไม่หยุด ดังรั้งให้สติของพริมากลับสู่สถานการณ์ปัจจุบัน แล้วเธอก็พบว่าสิ่งที่กำลังส่งเสียงอยู่นั้นคือโทรศัพท์มือถือของเธอนั่นเอง

หญิงสาวหยิบมันขึ้นมา และเมื่อเห็นว่าชื่อที่โชว์อยู่บนหน้าจอคือชื่อของใคร เธอก็รีบกดรับสายทันที

“สวัสดีค่ะแม่”

“พริม แต่งตัวเสร็จหรือยัง”

“แต่งตัว...แต่งตัว” หญิงสาวพยายามนึกถึงสิ่งที่มารดาถาม แล้วเธอก็นึกได้ว่าวันนี้เธอมีนัดสำคัญ “อ๊อ พริมหลับเพลินเลยคะแม่ ก็โหม่งแล้วคะ”

“เกือบสี่โมงแล้ว จะไปทันไหมนี่เรา” ผู้เป็นมารดากล่าวอย่างอ่อนอกอ่อนใจ แต่ท่านก็ไม่เอ่ยปากตำหนิ เพราะท่านรู้ถึงสาเหตุความเหน็ดเหนื่อยของเธอดี

“ทันสิคะ ทำเรื่องอยู่ใกล้ๆ แค่นี้เอง เดี่ยวพริมให้เพื่อนช่วยแต่งตัวแต่งหน้าให้ รับรองสวยแซ่กภายในหนึ่งชั่วโมง”

“เอาให้ตื่นะ วันนี้พ่อเราเป็นพระเอกของงาน เราจะทำให้พ่อชายหน้าไม่ได้นะ”

“แน่นอนคะแม่ งั้นแค่นี้ก่อนนะคะ เดี่ยวพริมไปลากเพื่อนมาช่วยแปลงโฉมก่อน แล้วเจอกันคะ”

“โอเค แล้วเจอกันล่ะลูก”

พอวางสายจากมารดา พรหมากี่วิ่งไปเคาะประตูห้องตรงข้าม ซึ่งเป็นห้องของเพื่อนนักศึกษาร่วมมหาวิทยาลัยที่เธอมีความสนิทสนมเป็นพิเศษ เพราะเคยช่วยอีกฝ่ายติววิชาพื้นฐานให้สมัยอยู่ปีหนึ่ง ซึ่งเพื่อนคนนี้รับจ๊อบพิเศษเป็นนางแบบให้แก่แบรนด์เสื้อผ้าต่างๆ อยู่บ่อยๆ ด้วยอาชีพทำให้มีความสามารถด้านแต่งหน้าทำผมด้วย ดังนั้นพรหมาก็อาศัยพึ่งพาเพื่อนคนนี้ทุกครั้งที่ตัวเองต้องแต่งหน้าแต่งตัวเพื่อออกงาน

เมื่อประตูเปิดออกพรหมาก็สอดตัวเข้าไปข้างใน หลังจากนั้นเธอก็เห็นสีหน้ารู้ทันของเจ้าของห้อง เพราะนี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เกิดเหตุการณ์แบบนี้

พรหมายิ้มเหย ก่อนจะบอกความจำเป็นของตัวเองกับอีกฝ่าย

“วันนี้มีงานเลี้ยงเกษียณของคุณพ่อนะ ขอแบบเรียบ หู ดูแพงนะจ๊ะคุณเพื่อน พลีสฯ ขอโทษที่ต้องรบกวน แต่นอกจากคุณเพื่อนแล้วเราไม่มีที่พึ่งไหนอีกแล้วจริงๆ”

อีกฝ่ายทำหน้าระอา แต่ก็อมยิ้มอยู่ในที่

“ให้เวลาเท่าไร”

“หนึ่งชั่วโมง ไม่ขาดไม่เกิน”

“ตลอดเลย” แม้จะบ่น แต่มือเจ้าของห้องก็เคลียร์ของบนโต๊ะ แล้วหยิบเครื่องสำอางที่ต้องใช้ขึ้นมาวางแทนที่ จากนั้นความโกลาหลก็เริ่มต้นขึ้น และนั่นทำให้พรหมาลืมผันกลางวันของตัวเองไปในทันที

“คืนนี้พระจันทร์สวยจัง”

หญิงสาวร่างโปร่งบางในชุดเดรสยาวสีงาช้างบนพิมพากับตัวเองขณะแหงนมองท้องฟ้ายามราตรีที่เธอไม่ค่อยได้มีโอกาสชมมันบ่อยนัก และอดถามตัวเองไม่ได้ว่านี่มันนานแค่ไหนแล้วนะที่เธอไม่มีเวลาผ่อนคลายเช่นนี้

ก็น่าจะตั้งแต่เจ็ดปีที่แล้ว ตอนที่เธอตัดสินใจอย่างเด็ดเดี่ยวว่าจะสอบเข้าเรียนต่อในคณะแพทย์ เวลาทั้งหมดของช่วงมัธยมปลายจึงถูกทุ่มเทไป

กับการเรียน การติว และสอบ ซึ่งถึงแม้ว่าสุดท้ายเธอจะสามารถสอบเข้าคณะแพทย์ได้ตามใจปรารถนาแล้ว แต่เธอก็ยังไม่อาจหยุดพักได้ดังที่คิด หกปีที่ได้มีคำนำหน้าว่า นศพ. ปริมา ดาราเกษม เธอยังคงต้องเรียน ต้องติว และต้องสอบ เพื่อให้ตัวเองประสบความสำเร็จ ได้ใช้คำนำหน้าว่าแพทย์หญิง อย่างเต็มภาคภูมิในอีกไม่กี่เดือนข้างหน้า

หากถามว่าชีวิตที่เป็นอยู่ในปัจจุบันมันน่าเบื่อไหม เธอคงตอบได้ทันทีว่ามันน่าเบื่อมาก จนบางครั้งเธอก็แอบอิจฉาเพื่อนคนอื่นที่สามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระ ไม่ต้องมาติดอยู่กับตำราเล่มหนา บทเรียนที่แสนจะเข้าใจยาก และความกดดันจากทั่วทุกสารทิศ แต่หากมีคนถามว่าถ้าเธอย้อนเวลากลับไปได้ เธอจะยังเลือกเรียนแพทย์อยู่ไหม คำตอบของเธอก็คงไม่เปลี่ยนแปลง เธอจะเรียนแพทย์ และตั้งใจเรียนเหมือนอย่างที่ผ่านมา

เพราะอะไรล่ะเธอ

“ริมฝั่งน้ำ พร้าแพ้อ ละเมอครวญ เคยชื่นชวน เมื่อหวนคะนึงไป จิตใจยังชื่นชู”

ก็เพราะเจ้าของเสียงเพี้ยนๆ ที่กำลังครวญเพลงสุนทราภรณ์อยู่กลางเวทีคนนั้นอย่างไรละ

หญิงสาวยิ้มออกมา ไม่บ่อยนักหรอกที่ ศาสตราจารย์ นายแพทย์ พิณิจ ดาราเกษม อาจารย์แพทย์ภาควิชาการเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยชื่อดังกลางกรุงเทพมหานครจะขึ้นแสดงตัวบนเวที นอกจากจะเป็นโอกาสที่แสนพิเศษจริงๆ

และวันนี้ก็เป็นวันพิเศษของท่าน เพราะมันเป็นวันที่เจ้าหน้าที่ในแผนกร่วมกันจัดงานเพื่อแสดงมุทิตาจิตในโอกาสที่ท่านกำลังจะเกษียณอายุราชการในอีกไม่กี่วันข้างหน้า

แม้ท่านจะเสียงเพี้ยนและร้องเพลงคร่อมจังหวะแค่ไหน แต่จากรอยยิ้มและเสียงปรบมือของผู้ชมเบื้องล่างเวที บ่งบอกได้อย่างดีว่าท่านเป็นที่รักของทุกคนที่นี่ และเธอเองก็หวังว่าตนเองจะสามารถเจริญรอยตามท่าน

แม่ลักเลี้ยวก็ยังมี

แต่แล้วเมื่อบิดาเดินเข้าไปในมุมสลัว ภาพชายสูงวัยในความฝันเมื่อตอนกลางวันที่เข้ามาทับซ้อน จากนั้นเหตุการณ์ในความฝันก็กระจ่างชัดในหัวอีกครั้ง

แปลกจัง ทั้งที่มันเป็นฝันที่เธอไม่ควรเอามาใส่ใจ แต่มันกลับกวนใจเธอไม่หยุด และเธออยากรู้เหลือเกินว่าเรื่องราวหลังจากนั้นจะเป็นเช่นไร ชายผู้หยิ่งทะนงคนนั้นจะยอมแต่งงานเพื่อรักษาสถานะของบิดาตัวเองเอาไว้หรือไม่ แล้วถ้าเขายอมแต่งงานทั้งคู่จะใช้ชีวิตร่วมกันเช่นใด ในเมื่อฝ่ายชายดูเกลียดชังฝ่ายหญิงเสียเหลือเกิน หน้าซ้ำฝ่ายหญิงยังเป็นคนออกอุบายเพื่อให้ได้แต่งงานกับฝ่ายชายอีก

พลอตนี้หากเอามาทำละครหลังข่าวน่าจะดั่งระเบิดระเบ้อ เพราะขนาดเธอเองที่ไม่ใช่คนชอบดูละคร ยังอยากรู้แล้วก็อยากติดตาม

“เบ๊แล้วสิ หนูพริมของแม่”

เสียงของมารดาที่ตั้งมาจากเบื้องหลังทำให้เธอกลับมาสู่โลกแห่งความจริงอีกครั้ง และเมื่อเธอหันไปหา ท่านก็อดที่จะยิ้มออกมาไม่ได้ วันนั้นคุณสุพรรณ เชฟและเจ้าของร้านอาหารชื่อดังอยู่ในชุดผ้าไหมที่ตัดอย่างประณีต ใบหน้าที่ปกติมักไร้เครื่องสำอางถูกแต่งแต้มอย่างงดงาม ผมที่มักมัดด้วยยางรัดผมอย่างลวกๆ ถูกตีกะบังแล้วเกล้าอย่างเรียบร้อย เปลี่ยนให้ท่านดูสวยแปลกตาจากทุกวัน

“หนูว่าคนที่เบ๊ น่าจะเป็นแม่มากกว่านะคะ”

หญิงสาวกระซ่ำผู้เป็นมารดา เพราะเห็นท่านทำท่ารำคาญชุดเดรสผ้าไหมหรูหรากับรองเท้านับสูงกว่าสองนิ้วตั้งแต่รู้ว่าต้องสวม และยังเมื่อรู้ว่าต้องเดินทางขึ้นเรือท่านรีบเร่งจะเปลี่ยนชุดทำเดี๋ยวนั้นเพราะความไม่คล่องตัว แต่กลับถูกเลขฯ ของบิดาห้ามไว้ เพราะงานนั้นนอกจากเจ้าหน้าที่ในแผนกแล้ว ยังมีผู้ใหญ่ในโรงพยาบาลมาร่วมงานอีกหลายคน ดังนั้นมารดาของเธอจึงจำใจต้องรักษามารยาททางสังคม ดำรงไว้ซึ่งเกียรติของสามี ทั้งที่รู้สึก

ว่าการแต่งกายอย่างหรูหราบนเรือที่ล่องอยู่กลางแม่น้ำเจ้าพระยามันเป็นเรื่องที่เสี่ยงมากเมื่อคิดถึงหลักความปลอดภัย

สุพรรณายักไหล่เบาๆ อย่างยอมรับ ก่อนจะเดินมาเกาะลูกกรงแล้วมองไปเบื้องหน้าซึ่งตอนนี้เป็นแนวป่าสลับกับบ้านเรือนประชาชน บ่งบอกว่าเรือน่าจะล่องออกห่างจากกรุงเทพมหานครมาไกลพอสมควรแล้ว

“เมื่อไหร่งานจะเลิกสักที”

“แม่มีอะไรหรือเปล่าคะ” หญิงสาวถามเพราะเมื่อมองไปในดวงตาของมารดาเธอก็พบว่าอารมณ์ของท่านไม่ใช่แค่ความเบื่อธรรมดา แต่มีความกังวลเจือปนอยู่ด้วย

“ไม่รู้สิ แม่ก็บอกไม่ถูกเหมือนกัน แม่รู้สึกใจหวิวๆ ตั้งแต่ขึ้นเรือแล้ว”

พริมาารู้สึกสะกิดใจในคำพูดของมารดาเป็นอย่างมาก เพราะเธอเองก็รู้สึกเช่นนั้น ลางสังหรณ์บอกว่าเธอไม่ควรมาที่นี่ ทว่าเธอขัดไม่ได้เนื่องจากวันนี้เป็นงานเลี้ยงแสดงมุทิตาจิตของบิดา หากเธอไม่มาคงดูเสียมารยาทมาก ดังนั้นเพื่อไม่ให้มารดาคิดมาก เธอจึงทำเป็นแซวกลบเกลื่อน

“ใจหวิวๆ นี่ ไม่ใช่เพราะพระเอกของแม่หล่อบาดใจยิ่งกว่าพี่งยูหรือเปล่าคะ”

สุพรรณาค้อนใส่บุตรสาวทันทีด้วยท่าทางไม่จริงจังก่อนจะหันไปมองคนบนเวทีด้วยแววตาชื่นชมปนหมั่นไส้ เพราะวันนี้พระเอกของเธอหล่อบาดตาบาดใจจริงๆ

“ก็ต้องยอมให้วันหนึ่ง ตั้งแต่เขาจบหมอมานะ ก็วันนี้แหละที่ดูเป็นผู้เป็นคนที่สุดแล้ว”

พริมาได้แต่หัวเราะคิก และเพื่อให้มารดาสบายใจขึ้น เธอจึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูว่าตอนนี้เธออยู่ส่วนไหนของเส้นทาง

“เข้าอยุธยาแล้วค่ะแม่ ถ้าเรื่อยังเล่นด้วยความเร็วระดับนี้ อีกครึ่งชั่วโมงเราก็ถึงที่พักแล้ว”

สุพรรณายักหน้ารับรู้ นอกจากกิจกรรมล่องเรือแล้ว เจ้าหน้าที่ทุก

คนที่มาในวันนี้จะค้างคืนกันที่รีสอร์ทแห่งหนึ่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา และในวันพรุ่งนี้ก็จะมีการทำบุญแก้วัดก่อนที่จะเดินทางกลับกรุงเทพฯ ด้วยเรือลำเดิม

“แม่ไม่ไปให้กำลังใจพ่อหน่อยหรือคะ ร้องผิดร้องถูกใหญ่แล้ว”

คำกล่าวนั้นทำให้สุพรรณชาติใจและนึกขึ้นได้ว่าถูกใจหวานให้มาทำเรื่องอะไร

“ตายจริง แม่ลืมไปแล้วนะนี่ พ่อเขาให้มาพาลูกไปร้องเพลงบนเวที เป็นเพื่อนเขาอะ”

“พรีมนี่หรือคะ” พรีมาเอานิ้วชี้ขึ้นมาที่ตัวเองก่อนจะร้องเสียงหลง แม่เธอจะเคยเรียนร้องเพลงมาบ้างตามประกาศนียบัตรที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวมีอันจะกินให้มีความสามารถรอบด้าน แต่เธอก็ไม่เก่งถึงขั้นที่จะขึ้นเวทีแล้วร้องเพลงต่อหน้าแขกเหรื่อมากมายขนาดนี้ แม่ทุกคนจะเป็นคนที่เธอคุ้นหน้าคุ้นตามาแต่เด็กก็เถอะ

“ไปช่วยเขาหน่อยเถอะ ดูสิมองมาอีกแล้ว คงอยากได้ตัวช่วยเต็มแก่”

“แต่ว่า...”

“น่าลูก งานเดียวนี้แหละแล้วก็เป็งานสุดท้ายแล้วด้วย ทำเพื่อพ่อเขาหน่อยก็แล้วกัน” สุพรรณชาติจะยื่นคะยอเมื่อเห็นว่าบุตรสาวมีที่ทำอึดอด เพราะเธอก็ไม่สันทัดการร้องเพลงเช่นกัน

เมื่อมารดากล่าวเช่นนั้นเธอก็ไม่อาจจะคัดค้าน จึงได้แต่ตอบตกลงเสียงเบา

“ก็ได้ค่ะ”

พรีมาจำใจเดินกลับเข้าไปยังห้องจัดเลี้ยงขนาดเล็กที่มีเพียงกระจกก้นแบ่งสัดส่วนเป็นบริเวณอินดอร์และเอาท์ดอร์ ทว่าก่อนจะไปถึงเธอก็ได้กลิ่นแปลกๆ ลอยตามลมมา และดูเหมือนว่าไม่ใช่เธอคนเดียวที่ได้กลิ่นนั้น เพราะมารดาที่เดินเคียงข้างเธอนั้นก็ชะงักเท่าเช่นกัน

สองแม่ลูกมองหน้ากันในทันที และยังไม่ทันที่ทั้งคู่จะได้กล่าวสิ่งใด

ก็มีเสียงระเบิดดังติดกันสามครั้งที่บริเวณหัวเรือ ซึ่งอยู่ติดกับห้องจัดเลี้ยง

“แก๊สระเบิด!”

ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้น จากนั้นเปลวไฟก็พวยพุ่งขึ้นสู่ท้องฟ้า สีส้มของมันตัดกับความมืดของราตรี ก่อนที่จะเริ่มขยายวงกว้างอย่างรวดเร็ว

“ไฟไหม้ ไฟไหม้ มาช่วยกันดับไฟหน่อย” เสียงของพนักงานบนเรือตะโกน ทว่านอกจากจะไม่ช่วยอะไรแล้วยังสร้างความโกลาหลมากขึ้นอีกด้วย คนที่อยู่ในห้องจัดเลี้ยงต่างลุกฮือหนีเอาตัวรอดอย่างพร้อมเพรียงกัน

พริมามองเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นด้วยอาการตื่นตะลึง เธอมองหาบิดาซึ่งตอนนั้นถูกฝูงชนหลายสิบชีวิตเบียดบัง อีกทั้งไฟฟ้าที่เคยสว่างไสวดับพรึบลง ในทันใด รอบกายเธอจึงมีแต่ความมืดมิด แสงสว่างเดียวในยามนี้คือไฟที่กำลังลุกลามบริเวณหัวเรือ

“แม่คะ เรา...เราจะทำไงดี พ่อ...พ่อ จะรู้หรือเปล่าว่าเราอยู่ตรงนี้”

“แม้ว่าพ่อน่าจะรู้ เพราะเมื่อแม่เห็นพ่อมองเราอยู่” สุพรรณากล่าวกับบุตรสาวด้วยท่าทางที่ค่อนข้างมั่นใจ ก่อนจะหันไปมองรอบตัวที่ตอนนี้ทุกคนต่างพากันสติแตก วิ่งหนีไปทางท้ายเรือเพื่อออกห่างจากต้นเพลิงให้มากที่สุด

หากเจ้าหน้าที่ไม่สามารถควบคุมเพลิงได้ หายนะใหญ่หลวงต้องเกิดขึ้นแน่ๆ สุพรรณาจึงหันไปบอกกับบุตรสาวในทันที

“เราต้องการความช่วยเหลือ โทรศัพทให้คนมาช่วยด่วน ลุง...ลุง สุวิทย์ หนูมีเบอร์ลุงไหม”

ผู้ที่มารดากล่าวถึงคือพันตำรวจเอกสุวิทย์ รักษ์สุนันท์ คุณลุงของเธอ ตอนนี้เป็นนายตำรวจที่มีตำแหน่งใหญ่โตอยู่ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ซึ่งการติดต่อขอความช่วยเหลือจากท่านโดยตรงน่าจะรวดเร็วกว่าการโทร. ไปยังหน่วยงานราชการอื่นๆ

“มีค่ะแม่”

“จันทร. เลย”

หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ออกมา ก่อนต่อสายไปยังลูกพี่ลูกน้องของมารดา แต่แล้วสายตาเธอก็เลื้อยไปเห็นบิดาที่กำลังหันรีหันขวางอยู่ท่ามกลางผู้คน

“แม่คะ พ่ออยู่นั้น”

พริมาชี้ไปทางที่บิดายืนอยู่ ซึ่งตอนนี้ท่านกำลังพยายามเบียดเสียดกับผู้คนเพื่อออกจากประตูกระจกของห้องจัดเลี้ยง

“พริมาโทร. หากคุณลุงอยู่ตรงนั้นะลูก อย่าไปไหน เดี่ยวแม่ไปตามพ่อก่อน”

“คะแม่” พริมาตอบตกลง ด้วยคิดว่าการให้มารดาไปคนเดียวน่าจะคล่องตัวกว่า และเธอก็มีหน้าที่สำคัญในการขอความช่วยเหลือจากคนบนฝั่ง ซึ่งไม่นานนัปลายสายก็ตอบรับ

ทว่าเธอยังไม่ทันจะพูดอะไร เรือก็เกิดอาการเอียงวูบ สาเหตุนั้นก็เกิดจากเรือเสียสมดุลเพราะคนหนีไฟไปออกันอยู่บริเวณท้ายเรือ

เพราะไม่ทันตั้งตัว พริมาก็ล้มลง เข้าของเธอกะแทกพื้นเรืออย่างแรง ส่วนโทรศัพท์ที่ในมือหล่นและไถลไปไกล

หญิงสาวพยายามยันกายลุกขึ้นเพื่อคว้าโทรศัพท์ แต่มันก็ทำได้ยากเย็นเหลือเกินเมื่ออาการปวดแปลบบริเวณหัวเข่ากลับมาสร้างความทรมานอย่างใหญ่หลวง

ทว่าไม่นานนักมารดาของเธอก็กลับมาพร้อมกับช่วยพยุงเธอให้ลุกขึ้นยืน

“พริมา เป็นไงบ้างลูก”

“เจ็บนิดหน่อยคะแม่” หญิงสาวกล่าวไม่ตรงกับความจริง ตอนนี้เธอรู้สึกปวดจนแทบจะกลืนน้ำตาไม่ไหว แต่ไม่อยากให้มารดาต้องเป็นกังวล เพราะท่านมีเรื่องให้กังวลมากพออยู่แล้ว

“จันทรไปทางโน้นกันดีกว่า ไฟน่าจะลามมาถึงนี้เร็วๆ นี้”

“แล้วพ่อละคะ” ปริมาถาม เมื่อไม่เห็นว่าเป็นพ่อกลับมาด้วย

“พ่อไปหาเสื้อชูชีพนะ ไม่เป็นไรนะลูก ยังไงเราก็ไม่เป็นไร” ผู้เป็นมารดาปลอบ แต่เสียงนั้นสั่นสะท้านเพราะความตระหนกตกใจ

“ค่ะแม่” ปริมาขานรับและเชื่ออย่างเต็มเปี่ยมว่าครอบครัวของเธอที่ทำแต่เรื่องดีๆ ตลอดมาต้องผ่านเหตุการณ์วิกฤติครั้งนี้ไปได้ และเธอก็โล่งใจไปอีกเปลาะเมื่อบิดากลับมาสมทบด้วยอาการปลอดภัยทุกประการ

“เสื้อชูชีพละคุณ” สุพรรณถาม เมื่อเห็นสามีกลับมามือเปล่า

“อยู่ในห้องตรงหัวเรือ ตอนนี้น้ำจะโดนไฟไหม้ไปแล้ว”

“นั่นก็หมายความว่าเราอาจจะต้องกระโดดลงไปโดยที่ไม่มีเสื้อชูชีพอย่างนั้นหรือ” สุพรรณกล่าวด้วยน้ำเสียงจุนเจียว รู้สึกไม่พอใจระบบรักษาความปลอดภัยของเรือลำนี้เป็นที่สุด

คำถามและท่าทางของภรรยาทำให้นายแพทย์วัยเกษียณพยักหน้าด้วยความหนักใจและรู้สึกผิด หากไม่ใช่เพราะตน ลูกเมียคงไม่ต้องเสี่ยงอันตรายเช่นนี้

“อย่าทำหน้าอย่างนั้นสิพ่อ พ่อไม่ใช่คนผิด ไอ้เจ้าของเรือนี้ต่างหากที่ผิด ที่ซื้ ขี่นฝั่งได้เมื่อไหร่แม่จะฟ้องมันให้หมดตัวเลย เอามาสมทบทุนเบี้ยยังชีพวัยชราของแม่”

พินิจพยักหน้า รับคำปลอบใจของภรรยา หากเป็นยามปกติเขาคงหัวเราะขบขัน แต่ในยามนี้อย่างไรก็ตามหัวเราะ แค่อึดอัดยังไม่ออกเลย

ตูม!

เสียงเหมือนวัตถุบางอย่างกระแทกน้ำทำให้ครอบครัวดาราเกษมหันไปมองทันที แล้วสิ่งที่เห็นคือเริ่มมีคนบนเรือกระโดดหนีตายลงแม่น้ำ

แน่นอนว่าสำหรับคนที่ว่ายน้ำเป็นก็คงเลือกที่จะเสี่ยงกระโดดลงไปมากกว่านั่งรอให้ถูกไฟลวกตาย เพราะไฟที่กำลังโหมกระหน่ำนั้นไม่มีที่ท่าว่าจะมอดดับลงได้ด้วยตัวเอง

พินิจและสุพรรณเอาอ้อมมือมาจับมือบุตรสาว เพื่อเรียกขวัญและ

กำลังใจของกันและกัน เมื่อมองไปบนฝั่งทุกอย่างยังคงเงียบสงบ น่าจะยังไม่มีหน่วยงานไหนรับรู้เกี่ยวกับอุบัติเหตุในครั้งนี้

เมื่อไม่มีใครมาช่วย ก็คงต้องช่วยตัวเองไปก่อน

ทั้งสามกระชับมือกันแน่น ก่อนที่จะขอสัญญาจากกันและกัน

“สัญญานะว่าเราต้องรอดไปด้วยกัน”

“แน่นอนสิ” พินิจรับปากแข็งขันแม้จะรู้สึกหวั่นใจไม่น้อย แม่น้ำเจ้าพระยาที่ดูจากสายตาแล้วพบว่าสงบนิ่ง แท้จริงใต้น้ำนั้นค่อนข้างเชี่ยว ไม่เหมือนน้ำในสระที่ครอบครัวย้ายมาอยู่ ทว่าเมื่อการกระโดดลงไปแล้วหาทางขึ้นฝั่งคือทางรอดเดียว เขาก็จำเป็นต้องให้ทุกคนเสี่ยง

“คะแม่ พรึมสัญญาว่าจะไปรอแม่ที่ฝั่ง”

“เออละ พ่อว่าถึงเวลาที่เราจะต้องโดดแล้วละ ยังไงพยายามว่ายน้ำเกาะกลุ่มกันไว้ละ” พินิจกล่าวพร้อมกับถอดนาฬิกา รองเท้า เสื้อสูท และเข็มขัดออก เช่นเดียวกับสุพรรณษาและพริมาที่ถอดเอวรองเท้าส้นสูง เครื่องประดับ รวมถึงสิ่งที่จะทำให้เกิดการถ่วงน้ำหนักและไม่คล่องตัวออกจนหมด จากนั้นทั้งหมดก็ปีนลูกกรงเรือออกไปด้านนอก

แม่ไฟจะลูกถามท้วงห้องเครื่องแต่เรือยังคงแล่นด้วยความเร็วคงที่ ไอร้อนที่เพิ่มขึ้นทำให้ทุกคนรู้ว่าเหลือเวลาคิดไม่มากแล้ว

“พร้อมนะ” พินิจให้สัญญาณ

“อือ พร้อม” สุพรรณษาพยักหน้ารับ

“เจอกันบนฝั่งนะคะ” พริมากล่าวคำสัญญาซึ่งเธอก็เชื่อเหลือเกินว่าทุกอย่างจะผ่านไปด้วยดี

“โดด!”

จับคำทั้งสามก็กระโดดลงสู่ผืนน้ำอย่างพร้อมเพรียงกัน ก่อนที่จะถูกโอบล้อมด้วยความเย็นเยือกและกลืนหายไปกับความมืดที่ดำยิ่งกว่าราตรีกาล

๒

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน

ทำไมเธอถึงรู้สึกว่ามีน้ำนั้นข้างอยู่สูงเหลือเกิน

พริมากล่าวกับตัวเองด้วยความหวาดกลัว เพราะหลังจากที่เธอกระโดดลงมา เธอก็พยายามว่ายน้ำขึ้นสู่ผิวน้ำ แต่ไม่ว่าจะพยายามอย่างไร เธอก็รู้สึกว่าตัวเองกำลังดำดิ่งลงสู่ก้นแม่น้ำในทุกการเคลื่อนไหว

ทุกส่วนรวดราวไม่ว่าจะขยับตรงไหนก็ปวดเสียบวดร้อนราวถูกหลอดไฟ โดยเฉพาะปอดและหัวใจกำลังประท้วงอย่างหนัก เหมือนกับว่ามันกำลังจะระเบิดออกมา

เธอกัดฟันสู้อย่างสุดความสามารถ เพราะใจนั้นคะเนถึงปีติมารดา ซึ่งเธอไม่รู้ว่ในตอนนี้ท่านกำลังเป็นตายร้ายดีเช่นใด

แต่อนิจจา ใครเล่าจะฝืนความอ่อนล้าของสังขารได้ สุดท้ายพริมาก็ไม่อาจทนต่อความทรมานได้อีกต่อไป ร่างกายไม่อาจขยับ ลมหายใจเหือกสุดท้ายกำลังจะถูกปล่อยออกมาพร้อมกับน้ำตาที่เธอไม่รู้ว่ามันไหลออกมามากมายแค่ไหนแล้ว

ภาพครอบครัวในความทรงจำหลังไหลมาเป็นฉากๆ ตั้งแต่จำความ

ได้ เธอได้รับความรักความอบอุ่นมากมายจากทุกคนที่อยู่รายล้อมรอบตัว โดยเฉพาะบิดามารดา พวกเขาารักเธอ ทะนุถนอมเธอราวกับไข่มุกในหิน ทุกครั้งที่เธอล้ม ก็มีมือของทั้งคู่จู่ดั่งให้เธอลุกขึ้น ทุกครั้งที่เธอร้องไห้ จะมีมือของพวกเขานาคอยซับน้ำตา ทุกครั้งที่เธอหัวเราะ พวกเขาจะหัวเราะดังกว่า หากในวันนี้ถามว่าเธอเสียใจในเรื่องใดมากที่สุด ก็คงตอบได้ว่าเธอไม่มีโอกาสได้กลับสู่อ้อมกอดของพวกเขาอีกแล้ว

‘พ่อจ๋า แม่จ๋า พรึ่มลาก่อน’

พริมายอมจำนนก่อนจะหลับตาลงด้วยความรู้สึกพ่ายแพ้และอาวรณ แต่ขณะที่เธอคิดว่าตัวเองกำลังจะขาดใจตาย ก็มีลำแสงหนึ่งสาดเข้ามาจนทำให้รู้สึกตาพร่า ตอนแรกมันอยู่ตรงหน้า ก่อนที่จะลอยขึ้นไปเบื้องบนอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

หรือจะเป็นผิวน้ำ

ความคิดนั้นทำให้พริมารวบรวมกำลังที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดขยับแขนขยับขา ซึ่งก็ไม่น่าเชื่อว่าแรงเพียงเท่านั้นจะทำให้ร่างของเธอพุ่งขึ้นสู่ด้านบน จนกระทั่งเธอได้พบสิ่งที่ช่วยต่อลมหายใจ

อากาศ

หญิงสาวสูดลมหายใจเข้าปอดตึ๊ดๆ อย่างทะกละทะกลามจนร่างกายหอบสะท้าน และอาจจะเป็นเพราะเธอตื่นนอนอยู่ในน้ำนานจึงทำให้เกิดอาการอ่อนล้าจึงจมลงอีกครั้ง ก่อนที่จะพยายามตะเกียกตะกายด้วยพลังที่เหลือเต็มทีที่กลับมาลอยตัวเพื่อหาโอกาสหายใจ

การโผล่ขึ้นมาครั้งที่สองทำให้เธอรู้ตัวว่าเธอกำลังลอยอยู่กลางแม่น้ำฝ่งที่อยู่ใกล้ที่สุดนั้นน่าจะห่างออกไปไม่ต่ำกว่าครึ่งกิโลเมตร และนอกจากเธอ ในบริเวณนี้ก็ไม่มีใครอยู่เลย

สิ่งที่เห็นทำให้เธอตกใจ นี่เธอว่ายน้ำออกห่างจากจุดที่กระโดดลงจากเรือแค่นี้หนึ่ และฝ่งที่มองเห็นก็อยู่ไกลเกินกว่าที่เธอจะว่ายไปถึงในเวลาที่ยี่ร่างกายอ่อนล้าขนาดนี้

เธอต้องหาที่ยึดเกาะ ไม่เช่นนั้นเธอต้องจมลงไปอีกแน่ และคราวนี้ เธอคงจมหายไปตลอดกาล แล้วพริมาก็พบว่าตรงหน้าไม้ไผ่กลั่นก็มีบางอย่าง กำลังเคลื่อนที่ ในความพราวแวววาวและมืดมิดก็ยากจะคาดเดาว่ามันคือสิ่งใด แต่ สัญชาตญาณแห่งการเอาตัวรอดทำให้หญิงสาววิ่งเข้าไปหามันทันที

เมื่อใกล้ถึงเธอก็พบว่ามันเป็นเรือ ลักษณะเหมือนเรือพายขนาดเล็ก บนนั้นมีคนโดยสารอยู่ แต่ก็คนเธอไม่แน่ใจ

ช่างเถอะ จะกี่คนก็ช่าง ตอนนี้แค่รอดตายก็พอ

“ช่วย...ช่วยด้วย”

หญิงสาวร้องบอกขณะยื่นมือไปเกาะกราบเรือเพื่อยึดไม่ให้จมลงไปอีกครั้ง เพราะตอนนี้เรือแรงที่เหลืออยู่น่าจะเป็นหยดสุดท้ายของชีวิต หว่า สิ่งที่ได้รับตอบกลับมาคือเสียงกรีดด้วยความตกใจ

“อะ...ผี...ผีเจ้าค่ะ”

ใครคนหนึ่งบนเรือร้องบอก เสียงที่สั่นสะท้านนั้นบ่งบอกว่ากำลังหวาดกลัวสุดหัวใจ

“ผีอำใช่หรือไม่ ที่มันจมน้ำตายไปเมื่อวันก่อน”

“บ่าว...บ่าวมีรู้เจ้าค่ะ...เหมือน มัน...มันพยายามจะล่อเรือเราเจ้าค่ะ”

“ล่อเรือกระนั้นหรือ เช่นนั้นพวกมึงมัวรออะไร เอาพายตีมัน อย่าให้มันล่อเรือเราได้” อีกเสียงหนึ่งสั่งการ ฟังจากน้ำเสียงนั้นก็คงหวาดกลัวไม่แพ้กัน

หว่าคนที่หวาดกลัวว่าก็คือคนที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นผี หากถูกตีจนได้รับบาดเจ็บเห็นทีจะไม่รอดแน่ จึงรีบร้องบอก

“ฉัน...ไม่...ใช่ อีกรัก”

หว่ายังพูดไม่ทันจบประโยค ความเจ็บแปลบก็แล่นไปทั่วทั้งศีรษะ โลกตรงหน้าเริ่มเลือนรางอีกครั้ง ก่อนที่มันจะมีตสนิทรวากับว่าราตรีนี้จะไม่มีความสิ้นสุดอีกต่อไป

“พี่เอียง เหตุใดเพลานี้แล้วแม่นายยังไม่ตื่นเล่า”

“เอ็งถามช้า แล้วจกให้ช้าไปถามผู้ใด”

“ก็ข้ากลัวนี่ หากแม่นายสิ้นบุญไป เราจะต้องไปอยู่กับคุณเจียนหรือกหรือ”

“อย่าอุปมุงคล หุบปากเสีย อย่าได้พูดเรื่องไม่ดีเช่นนั้นอีก”

เสียงการสนทนาที่ตั้งอยู่ไม่ไกลนัก เรียกสติสัมปชัญญะของพริมาให้ฟื้นคืนขึ้นมาอีกครั้ง หลังจากที่อยู่ในห้องแห่งความฝันอันเลื่อนรางมาโดยตลอด และทุกครั้งที่ดิน เธอก็รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวไปทั้งกาย เธอจึงพยายามกลับสู่ห้วงนิทราเพื่อที่จะให้อาการเหล่านั้นบรรเทาเบาบางลง ทว่าครั้งนี้การจะหลับลงอีกครั้งมันช่างยากเย็น

“น้ำ ขอน้ำหน่อย” พริมาร้องบอกออกไป แต่เสียงที่เปล่งออกไปนั้นกลับเหมือนไม่ใช่เสียงของเธอ แต่แล้วข้อกังขานั้นก็เลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว นั่นเป็นเพราะตอนนี้รู้สึกเหมือนกำลังอมทรายร้อน ทั้งปากทั้งคอแสบระคาย ซึ่งมันคงเป็นสาเหตุที่ทำให้เสียงเธอไม่เหมือนเดิม

“อ้ออ่อน เอ็งได้ยินหรือไม่”

“ได้ยิน ได้ยินจ๊ะ”

“ได้ยินแล้วเหตุใดถึงอยู่เฉย รินน้ำให้แม่นายเร็ว”

“จะพี่”

ไม่นานพริมาก็รู้สึกว่าเธอถูกใครบางคนประคองขึ้นมา ก่อนที่ความเย็นของโลหะจะมาแตะที่ริมฝีปาก

หญิงสาวเผยปากตี่มน้อย่างช้าๆ ทันทีที่น้ำลงสู่ลำคอ อาการระคายก็เบาบางลง แต่ความอ่อนเพลียยังคงอยู่ เธอจึงเอาแต่หลับตาจนกระทั่งตี่มน้ำจางเพียงพอแล้วจึงใช้มือดันภาชนะที่จ่อริมฝีปากออกไป

“แม่นาย แม่นายเป็นเช่นใดบ้างเจ้าคะ”

เธอเริ่มรำคาญละครย้อนยุคนี้เหลือเกินแล้ว เสียงที่ได้ยินช่างรบกวนจนเธอไม่ได้หลับไม่ได้นอน ไม่รู้ทำไมพยายามพิเศษถึงได้รู้ความเกรงใจ

เปิดโทรทัศน์เสียงดังในขณะที่ผู้ป่วยกำลังพักผ่อน แต่ตอนนี้เธอไม่มีแรงที่จะเอ่ยคำร้องเรียนใดๆ จึงเลือกจะร้องขอกับอีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงที่แสนอ่อนแรง

“คุณพยาบาลคะ ช่วยปิดทีวีให้หน่อย พรียอยากนอน”

“แม่นาย แม่นายพลับพลึงเอ่ยว่ากระไรนะเจ้าคะ”

แม้ชื่อที่เรียกออกมาจะไม่ใช่ว่าชื่อของเธอ แต่พริมาก็คิดว่าน่าจะเป็นความเข้าใจผิดของพยาบาลพิเศษ พลับพลึงกับพริมาก็ออกเสียงละม้ายกันอยู่ เธอจึงไม่ติดใจสงสัยอะไร ดังนั้นหญิงสาวจึงบอกความต้องการของตนเองออกไปอีกครั้ง

“เบาเสียง เบาเสียงให้หน่อยค่ะ”

พอเธอร้องขอไปเช่นนั้น ทุกสรรพสิ่งก็กลับมาเงียบงันดังเก่า หญิงสาวจึงกลับไปอีกครั้ง ซึ่งเธอก็หวังว่าเมื่อตื่นมาอาการป่วยของเธอคงทุเลาจนหายเป็นปกติ

ใช่ หลังจากนอนหลับสนิทไปตื่นหนึ่งอาการเจ็บป่วยทุกอย่างของเธอแทบหายเป็นปกติ ทว่าหลายๆ อย่างกลับมีความไม่ชอบมาพากลอย่างบอกไม่ถูก

พริมาตื่นมาอีกครั้งเมื่อตะวันเลยยอดไม้ไปสูงมากแล้ว อากาศในเวลานี้ค่อนข้างอบอ้าวจนเธอรู้สึกเหนียวตัวไปหมด แต่เธอกลับไม่มีกะจิตกะใจที่จะสนใจความไม่สบายตัวที่เกิดขึ้น เนื่องจากเธอพบว่าตัวเองนอนอยู่ในสถานที่แห่งหนึ่งที่ไม่คุ้นเคยเลยแม้แต่นิดเดียว

เธอนอนอยู่บนเตียงไม้ที่มีหัวเตียงใหญ่เทอะทะ ซึ่งตั้งอยู่ในห้องที่ประตูหน้าต่างถูกปิดทึบเสียทุกบาน แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ที่ลอดผ่านช่องลมเข้ามาทำให้ในห้องไม่มืดมากนักจึงมองเห็นว่าผนังและพื้นล้วนสร้างจากไม้ ภายในห้องมีเฟอร์นิเจอร์หลากหลายชิ้นที่ดูแปลกตา เช่นตู้ไม้ที่แกะลายนกยูงอย่างวิจิตร ตรงหูประตู่มีกุญแจทองเหลืองแบบวินเทจอันใหญ่

ล็อกอยู่ ถัดจากตู้ไม้ก็เป็นบานกระจกทองเหลืองขนาดเท่าตัวคน ความหมองหม่นของมันทำให้มองเห็นเงาที่สะท้อนออกมาไม่ชัดเจนนัก ข้างๆ กระจกบานนั้นคือตั่งขนาดเล็ก มีเหยือกและจอกทองเหลืองวางไว้พร้อมใช้งาน ผั่งด้านหนึ่งมีหีบไม้หลากหลายขนาดวางซ้อนกัน องค์ประกอบทั้งหมดรวมกันทำให้ห้องนี้ดูน่ากลัวแบบหนึ่งผิในสมัยโบราณ

ที่นี่ที่ไหน แล้วเธอมาอยู่ที่นี่ได้อย่างไร

หญิงสาวนึกทบทวนถึงเหตุการณ์ก่อนหน้านี้ เธอและครอบครัวอยู่ในงานเลี้ยงแสดงมุทิตาจิตของบิดาบนเรือลำหนึ่ง จุดหมายปลายทางของเรือลำนี้คือจังหวัดพระนครศรีอยุธยา แต่ระหว่างทางเกิดไฟไหม้ เจ้าหน้าที่บนเรือไม่สามารถควบคุมเพลิงได้ ครอบครัวของเธอทั้งหมดตัดสินใจกระโดดลงสู่แม่น้ำเพื่อเอาตัวรอด จากนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจมน้ำ แต่ก็พยายามตะเกียกตะกายอย่างสุดกำลัง ในสภาวะที่งัดกลับกึ่งตื่นเธอก็รู้สึกคล้ายกับว่าได้รับการรักษาอยู่ในโรงพยาบาลแห่งหนึ่ง ทว่าเมื่อสติสัมปชัญญะกลับมาเต็มที่ เธอก็พบว่าที่นี่ไม่ได้ใกล้เคียงกับโรงพยาบาลเลยแม้แต่นิดเดียว

พริมาหันรีหันขวางด้วยความหวาดวิตก และนอกจากจะอยากรู้ว่าที่นี่คือที่ไหนแล้ว อีกสิ่งที่ยากรู้เจียนจะขาดใจคือบิดามารดาของเธอนั้นปลอดภัยดีหรือไม่

ไม่รอช้าที่จะหาคำตอบ หญิงสาวยันตัวลุกขึ้น และทันทีที่ผ้าห่มร่วงมากองที่หน้าตัก เธอก็พบสิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่า

ร่างกายท่อนบนของเธอเปลือยเปล่า ส่วนท่อนล่างนั้นมีผ้าถุงผืนหนึ่งคลุมอย่างหิมนุ่ม

หัวใจของพริมาเต้นระรัว มือเท้าเย็นเฉียบ นี่มันเกิดอะไรขึ้นกับเธอ กันแน่ และก่อนที่เธอจะได้คำตอบ ประตูห้องที่เธอนอนอยู่ก็ถูกเปิดออก พร้อมการปรากฏกายของผู้หญิงสองคน ทั้งคู่ตัดผมสั้นเหมือนผู้ชาย นุ่งโจงกระเบนและพันหน้าอกด้วยผ้าแถบสีน้ำตาลหม่นเหมือนกัน แต่ที่ต่างคือ

คนหนึ่งรูปร่างอวบอ้วน อีกคนรูปร่างผอมบาง และตอนนี้ทั้งคู่กำลังมองมายังเธอด้วยสายตาตื่นตะลึงเช่นกัน

การถูกจับจ้องเช่นนั้นทำให้หญิงสาวรู้สึกร้อนขึ้นไปทั้งใบหน้า จึงคว้าเอาผ้าห่มมาคลุมตัวไว้โดยอัตโนมัติ

“พวกคุณเป็นใคร ทำไมไม่เคยมาประตูก่อนจะเข้ามา” พริมากล่าวออกมาอย่างไม่พอใจ และพยายามปะติดปะต่อเรื่องราวทั้งหมด หากที่นี้ไม่ใช่โรงพยาบาลก็อาจจะเป็นรีสอร์ทที่ทางคณะทำงานของบิดาของเธอไว้ก็ได้

ต้องใช้แน่ๆ ปัจจุบันคนโหยหาอดีต แหล่งท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมหลายแห่งมีบริการให้เช่าชุดเพื่อถ่ายรูป คงไม่แปลกที่บรรดารีสอร์ทจะเอาบ้างด้วยการปรับแต่งสถานที่ให้ดูโบราณเพื่อเป็นจุดขายเรียกลูกค้าที่อยากจะดื่มด่ำกับบรรยากาศในอดีต ซึ่งต้องชื่นชมว่าที่นี่ยังดูโบราณสมจริงราวกับเธอได้ย้อนเวลามาในช่วงรัตนโกสินทร์ตอนต้น หรือนานกว่านั้น

ทว่าแทนที่คนทั้งสองจะออกไปหลังจากที่ถูกเธอตำหนิ ทั้งคู่กลับก้าวเข้ามา โดยเฉพาะคนที่รูปร่างอวบอ้วนนั้นเรียกได้ว่าแทบจะถลันถึงตัวเธอเลยทีเดียว

“แม่นาย แม่นายพลับพลึงฟื้นแล้วหรือเจ้าคะ”

แม้ท่าทางของคนทั้งสองจะไม่เหมือนการคุกคาม แต่การที่อีกฝ่ายพรวดพราดเข้ามาเช่นนั้นทำให้พริมารู้สึกตื่นกลัวจนต้องขยับตัวเองไปชิดเตียงอีกฝั่ง ดวงตาจ้องมองคนทั้งคู่อย่างไม่ไว้วางใจ ทว่าสิ่งที่ได้รับกลับมาก็คือการถูกจ้องกลับด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความยินดีปรีดาและความโล่งอกโล่งใจ

“รู้หรือไม่เจ้าคะ พวกบ่าวเป็นห่วงเหลือเกิน”

แต่พริมาไม่ได้ร่วมยินดีด้วย หน้าซำเธอยังรู้สึกโกรธกับการถูกล่วงละเมิดความเป็นส่วนตัวเช่นนี้

“พวกคุณเป็นใคร เข้ามาในนี้ได้ยังไง นี่มันห้องส่วนตัว”

ทันทีที่เธอถามไป ทั้งคู่ก็หันมามองหน้ากัน แวตาบ่งบอกว่ากำลัง
งุนงงปนตกใจ

“แม่นาย...แม่นายพลับพลึงจำว่าไม่ได้หรือเจ้าคะ” คราวนี้คนรูปร่าง
ผอมเป็นคนถามบ้าง

พริมาส่ายหน้า เธอสาบานได้ว่านี่คือครั้งแรกที่เธอได้เจอกับคน
ทั้งสอง และมีสิ่งสำคัญที่เธอจะต้องแถลงไขให้ทั้งคู่รับรู้

“ฉันไม่รู้จักพวกคุณ แล้วฉันก็ไม่ได้ชื่อพลับพลึง ฉันชื่อพริม”

“จักชื่อพริมได้เยี่ยงไรเล่าเจ้าคะ แม่นายชื่อพลับพลึง แลชื่อนี้เป็นชื่อ
ที่เจ้าจอมพริมตั้งให้เสียวนหนา แม่นายจักมาเปลี่ยนเองไม่ได้นะเจ้าคะ”

ในตอนแรกพริมาแค่มองไม่พอใจ แต่ตอนนี้เธอเริ่มโกรธที่อีกฝ่ายทำ
เหมือนตั้งใจจะกวนประสาทเธอด้วยการทำเป็นพูดจาไม่รู้เรื่อง แถมยังพูด
ภาษาโบราณ ไม่รู้จะเล่นใหญ่ให้สมกับความเป็นโบราณไปถึงไหน แต่เธอเองก็
คิดว่าตนเองไม่มีเวลาจะมาใส่ใจเรื่องพวกนี้ ดังนั้นเมื่อคุยกันไม่รู้เรื่อง เธอ
ต้องหาคำตอบทุกอย่างด้วยตนเอง

อันดับแรกต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอก่อน หญิงสาวคิดถึงโทรศัพท์
มือถือ ถ้ามีมันเธอคงติดต่อท่านทั้งสองได้ แต่เมื่อกวาดตามองไปทั่วห้องก็
ไม่พบสิ่งใดที่เป็นสมบัติของเธอเลย บางทีมันอาจจะจมหายไปใต้น้ำตอน
ที่เธอพยายามตะเกียกตะกายเอาชีวิตรอดก็เป็นได้

เมื่อไม่มีโทรศัพท์ก็ต้องเดินตามหา แต่สภาพของเธอในตอนนี้อ่อนแอ
อานวยเลย

“เสื้อผ้าละ เสื้อผ้าฉันอยู่ไหน” พริมาร้องถาม แม้จะร้อนใจแค่ไหน
เธอก็ไม่กล้าเดินทำลมห่มฟ้าออกไปข้างนอก

“อยู่...อยู่ไหนเจ้าคะ” หญิงสาวรูปร่างผอมเดินไปที่หีบใบหนึ่ง ก่อนจะ
หยิบเสื้อแขนกระบอกเนื้อหยาบแต่มีกลิ่นหอมประหลาดให้เธอ

พริมารับเสื้อมาอย่างรวดเร็วก่อนจะถามหาเสื้อผ้าชิ้นอื่นๆ ที่อีกฝ่าย
ควรจะมีมาให้ด้วย “กางเกงละ ไม่มีกางเกงเธอ แล้วยังชุดชั้นในด้วย”

“แม่หญิงมีนุ่งกางเกงหрокเจ้าคะ แล้วกระไรคือชุดชั้นในหรือเจ้าคะ”

คำถามนั้นทำให้พริมารู้สึกหงุดหงิดเติมกำลัง ไม่รู้ว่าสองคนนี้จะกวนประสาทเธอไปถึงไหน แต่เธอก็เลือกที่จะขมใจไม่ไวยวายให้มากความ ตัดปัญหาด้วยการหยิบเสื้อที่อีกฝ่ายส่งให้ขึ้นมาสวม นุ่งผ้าที่อยู่ใกล้มืออย่างลวกๆ แม้จะไม่ค่อยชินกับความโล่งโล่ง แต่เธอมีภารกิจที่สำคัญมากกว่าการต่อล้อต่อเถียงกับคนพวกนี้ และเมื่อพบว่าตอนนี้เธอพ้นจากสภาพของความอูจาดตา หญิงสาวก็ลุกพรวดลงจากเตียง

“แม่นายจักไปที่ใดเจ้าคะ”

“ฉันจะไปหาคุณพ่อคุณแม่ คุณพ่อคุณแม่ฉันอยู่ในไหน”

คำถามนั้นทำให้หญิงอ้วนผอมมองหน้ากันอีกครั้ง ก่อนที่หญิงผอมจะเป็นคนตอบด้วยเสียงอันแผ่วเบา แผงความเศร้าโศกอาดูร

“ไปไม่ได้นะเจ้าคะ”

“ทำไม”

“แม่นายลืมนไปแล้วหรือเจ้าคะว่าท่านเจ้าคุณกับคุณหญิง...ท่านทั้งสองสิ้นบุญไปแล้ว” คราวนี้บ่าวร่างอ้วนตอบด้วยน้ำเสียงเจือละอาย

สิ่งที่ได้ยินทำให้หัวใจของพริมาเหมือนจะหยุดเต้น มือไม้เย็นเฉียบในทันที พ่อกับแม่ของเธอเสียชีวิตไปแล้วอย่างนั้นเธอ มันจะเดินไปได้อย่างไร ในเมื่อต่างก็ให้สัญญากันแล้วว่าต้องขึ้นฝั่งอย่างปลอดภัย

แต่แล้วเสียงในหัวใจก็บอกว่าสิ่งที่สองคนนี้พูดเชื่อถือไม่ได้ หรืออีกนัยนี้ทั้งคู่กำลังปั่นหัวเธอเพื่อจุดประสงค์บางอย่าง

พริมามองหญิงสาวสองคนอย่างระแวง สิ่งที่น่าจะเป็นไปได้ที่สุดคือทั้งคู่น่าจะเป็นพนักงานของรีสอร์ทแห่งนี้ และได้รับคำสั่งจากเจ้าของบริษัทเรือสำเภาที่เธอและครอบครัวโดยสารมาให้กักตัวเธอเอาไว้ เพื่อไม่ให้เธอไปแจ้งความเอาผิดเรื่องอุบัติเหตุไฟไหม้

ต้องใช้แน่ๆ เพราะหากเรื่องนี้แพร่ออกไป เจ้าของบริษัทจะต้องชดใช้ให้แก่ทุกคนบนเรืออย่างมหาศาล

เวลาที่ลุด นอกจากทำให้เธอและครอบครัวเกือบตายแล้วยังคิดจะ
อำพรางซ่อนเร้นความผิดอีก ซึ่งแน่นอนว่าเธอจะไม่ปล่อยให้คนชั่วลอยนวล
อย่างเด็ดขาด แต่นั่นหมายถึงตอนที่เธอออกจากที่นี่ได้อย่างปลอดภัยแล้ว

“ฉันอยากออกไปจากที่นี่”

“อย่าเพิ่งนะเจ้าคะ หากโดนลม แม่นายอาจจกัลมไปอีก” หญิงอ้วน
ผอมปรีเข้ามาขวาง

ท่าทางเช่นนั้นยิ่งทำให้พริมาแน่ใจว่าเธอกำลังถูกหน่วงเหนี่ยวกักขัง
ซึ่งเธอไม่มีวันยอมให้ตัวเองต้องสูญเสียอิสรภาพเป็นอันขาด

“หลีกไป”

“มิได้หนา แม่นายโปรดอย่าได้ออกไปเลยนะเจ้าคะ”

พริมาไม่ฟังคำทัดทานใดๆ หญิงสาวใช้ไหล่กระแทกคนที่รูปร่างผอม
บางอย่างแรง เมื่ออีกฝ่ายเซ เธอก็ถือโอกาสวิ่งออกไปด้านนอก

ทว่าเธอก็ต้องตกตะลึงไปในทันทีเมื่อก้าวพ้นธรณีประตู เพราะสิ่งที่
เห็นเป็นอย่างแรกคือลานเรือนที่สร้างจากไม้กระดานแผ่นใหญ่ต่อกันตลอด
แนวและขัดจนเป็นมันวาว ส่วนเสาเรือนนั้นใหญ่เท่าคนโอบ บ่งบอกว่า
เจ้าของสถานที่แห่งนี้คงร่ำรวยเข้าขั้นเศรษฐีและมีอิทธิพลกว้างขวาง เพราะ
ในปัจจุบันไม้แผ่นใหญ่ขนาดนี้นอกจากหายากแล้วยังมีมูลค่าแพงมาก

ทว่าในยามนี้พริมาไม่นึกกลัวอะไรทั้งสิ้น เธอจะต้องหนีออกไปจาก
ที่นี่ แล้วแจ้งความดำเนินคดีกับผู้ที่มีอิทธิพลรายนี้เพื่อช่วยบิดามารดาที่เธอ
คิดว่าจะถูกคุมขังอยู่ที่นั่นออกไปด้วยกัน

หญิงสาวก้าวลงบันไดอย่างรวดเร็วโดยมีผู้หญิงทั้งสองที่พริมาคิดว่า
เป็นผู้คุมติดตามมาด้วย

“แม่นาย รอบาวด้วยเจ้าคะ เร็วเข้าพี่เอียง แม่นายไปโน่นแล้ว”

เสียงที่ไล่หลังมาทำให้หญิงสาวขอยเท้าถิขึ้น แม่ต่อนั้นเธอรู้สึกเหมือน
หัวใจกำลังจะระเบิดเนื่องจากกำลังปั๊มออกซิเจนไปเลี้ยงร่างกายอย่างหนัก
แต่เธอก็หยุดวิ่งไม่ได้ เพราะหากถูกจับกลับไปที่นั่นก็คงยากที่จะมีโอกาสได้ออก

มาอีก

เธอพยายามมองหาบ้านคน หาใครสักคนที่พอจะช่วยให้เธอหนีไปจากที่นี่ได้ หรือไม่ก็ขอยืมใช้โทรศัพท์ โทร. ให้ใครมาช่วยก็ยังดี ทว่ายิ่งวิ่งออกมาไกลจากตัวบ้านหลังนั้นเธอก็กลับยิ่งรู้สึกกลัว ที่นี้ไม่เหมือนที่เธอเคยเห็นเลย ไม่มีถนน ไม่มีเสาไฟฟ้า ไม่พบสิ่งใดที่บ่งบอกถึงความเจริญ มีแต่ทุ่งนาสลัดกับพงป่าเตี้ยๆ และนอกจากเสียงสายลม เสียงนก เสียงเสียดสีของกิ่งไม้ เธอก็ไม่ได้ยินเสียงอื่นได้อีกเลย

จนกระทั่งเธอเห็นควันไฟลอยมาจากที่ไกลๆ หัวใจที่หวาดหวั่นก็เริ่มเต้นแรง หญิงสาวเร่งฝีเท้าไปยังกลุ่มควันไฟ ด้วยความรู้สึกลิงโลดยิ่งกว่าครั้งไหนๆ

เมื่อไปถึงเธอก็พบว่าควันไฟนั้นมาจากหลุมเผาถ่านขนาดใหญ่ ตรงปากหลุมนั้นมีชายรูปร่างกำยำผิวคล้ำนุ่งผ้าเตี่ยวผืนเดียวกำลังใช้ไม้เขี่ยเกลบให้มันสม่ำเสมอ ซึ่งเธอก็ไม่มีเวลาจะสนใจว่ามันคืออะไร เพราะจุดประสงค์นั้นคือการขอความช่วยเหลือเพื่อให้เขาพาเธอออกไปจากที่นี่

“คุณๆ ช่วยด้วย...ช่วยด้วย ฉันถูกจับตัวมา” เธอร้องบอก เห็นหนทางรอดของตัวเองอยู่หรือไม่

ชายคนนั้นหันมา เขม่นมองเธออยู่ชั่วอึดใจ

“แม่หญิงพลับพลึงมิใช่หรืนั้น หายป่วยไข้แล้วหรือขอรับ”

สิ่งที่ได้ยินทำความหวังที่จะหนีรอดของพริมาภิหารในทันที

“พวกเดียวกันเธอ”

ไม่ต้องรอคำตอบจากอีกฝ่าย พริมาตัดสินใจวิ่งหนีอีกครั้ง เธอเลือกจะวิ่งไปทิศตรงข้ามที่เธอวิ่งมา และคราวนี้เหมือนสวรรค์จะยังปรานีเธออยู่บ้าง เพราะหลังจากที่วิ่งไปได้ไม่นาน เธอได้ยินเสียงอีกทีก็กรึกโครม เสียงคนคุยกัน เสียงบางอย่างที่บอกว่าเบื้องหน้าน่าจะเป็นจุดศูนย์รวมของผู้คน

หญิงสาววิ่งไปยังทิศทางของเสียงนั้นในทันที แต่เมื่อไปถึงเธอก็ต้องอ้าปากค้างด้วยความตกตะลึง เมื่อทุกคนในที่นั้นล้วนแต่งกายแปลกประหลาด

ผู้ชายหนุ่มๆเดี่ยว ไม่สวมท่อนบน ส่วนผู้หญิงบ้างก็นุ่งผ้าถุง บ้างก็นุ่งโจงกระเบน อายุหน่อยน้อยก็มีผ้าคาดอก ส่วนพวกที่อายุมากหน่อยก็ปล่อยนมหยานโตงเตงทำแดดทำลมไม่อายสายตาผู้คน รวากับว่าการแต่งกายเช่นนี้เป็นเรื่องปกติธรรมดา อีกทั้งมีเกวียนเทียมวัว มีช้าง มีม้า เดินกันขวกไขว่เต็มถนนหนทางไปหมด ไหนจะในแม่น้ำเบื้องหน้า เรือหลากหลายหลากหลายสไตล์ที่เธอแทบไม่เคยเห็นมาก่อน จอดเรียงรายเต็มท่าเหมือนมันคืออภิมหาตลาดน้ำ

ผู้มีอิทธิพลที่จับตัวเธอมานั้นมีอำนาจขนาดใหญ่กัน เหตุใดถึงได้เหม็ดพื้นที่กว้างใหญ่ให้กลายเป็นเมืองโบราณสมจริงได้ขนาดนี้

“นั่น แม่น้ำอยู่นั่น”

เมื่อหันไปมองพริมาก็พบว่าเป็นผู้คุมสองคนนั้นอีกแล้ว ถ้าคนพวกนี้คือคนพวกเดียวกัน ดังนั้นทางรอดเดียวของเธอก็คือการวิ่งหนีต่อไป

หญิงสาวเร่งฝีเท้าอย่างไม่คิดชีวิตจนกระทั่งไปพบกับฝูงชนที่กำลังยืนนิ่งคล้ายกำลังรุมล้อมบางสิ่งบางอย่าง ซึ่งก็น่าแปลกที่ไม่มีใครสนใจการมาถึงของเธอเลย

ทว่ามันก็เป็นเรื่องดีสำหรับเธอ บางทีเธออาจจะใช้กลุ่มคนเหล่านี้อำพรางตัวชั่วคราว และรอจนกว่าสองคนนั้นจากไป เธอค่อยหาทางหนีที่โล่งใหม่

เมื่อคิดได้ดังนั้นพริมาก็แทรกตัวเข้าไปในฝูงชนทันที แต่เมื่อเธอมายืนอยู่ด้านหน้าสุด ก็ต้องยกมือขึ้นขี้ตาด้วยความแปลกใจเพราะตรงหน้านั้นคือลานประหารเหมือนในละครไม่มีผิด แถมลานประหารในตอนนี้มีได้ว่างเปล่า ตรงหลักประหารนั้นมีนักโทษคนหนึ่งถูกมัดเอาไว้อย่างแน่นหนา ส่วนเพศฆาตรูปร่างกำยำกำลังร่ายรำตามเสียงกลองด้วยลีลาแข็งแกร่งน่าเกรงขาม

เล่นใหญ่กันสุดๆ

แม้จะรู้สึกว่าการทรงหน้าสมจริงเหลือเกิน แต่พริมาไม่มีเวลาที่จะมา

เซยชมกิจกรรมประหลาดเช่นนี้ เธอจึงสอดส่ายสายตาทาหาทางหนีต่อไป

สุดท้ายเมื่อเสียงกลองหยุดลง พริมาก็หันไปมองยังลานประหารอีกครั้ง สิ่งที่ทำให้หญิงสาวเบิกตากว้าง ดาบของเพชรฆาตฟันเข้าที่คอของนักโทษ เพียงแค่ครั้งเดียวหัวที่เคยตั้งอยู่บนปากก็กระเด็นลงบนพื้นก่อนจะกลิ้งมาหยุดอยู่ตรงแทบเท้าเธอ

เสียงกรีดร้องด้วยความตกใจดังไปทั่วบริเวณ พริมาได้แต่ยืนอึ้งงันตอนแรกเธอคิดว่าศีรษะที่เต็มไปด้วยเลือดตรงหน้าคือศีรษะของหุ่นที่คนเหล่านี้ทำขึ้นมา แต่อาการกระตุกของกล้ามเนื้อคอที่เกิดจากอาการบาดเจ็บอย่างกะทันหันก่อนจะหยุดนิ่งไปชั่ววินาทีเดียว กับเลือดที่หลังรินพร้อมกับกลิ่นคาวที่คลอคลุ้งไปทั่วบริเวณบ่งบอกว่าทุกอย่างคือของจริง

ที่นี่มีเหตุฆาตกรรม

แต่...แต่ทำไมทุกคนยังยืนเฉย เหมือนกับว่าชายผู้นี้สมควรแล้วที่ต้องถูกฆ่า

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกัน

ตอนแรกหญิงสาวคิดจะตะโกนเรียกร้องความเป็นธรรมให้คนที่ถูกฆาตกรรม ทว่าเมื่อคิดอีกทีจากปฏิกิริยาของคนเหล่านี้บ่งบอกว่าทุกคนเป็นพวกเดียวกัน หรือคนที่ถูกฆ่าจะเป็นคนบนเรือที่คิดจะหลบหนีเช่นเดียวกับเธอ

ใช่ ต้องใช่แน่ๆ และสิ่งที่เธอเห็นเมื่อสักครู่นี้ก็คือการฆ่าปิดปาก

ความคิดนั้นทำให้พริมาหวาดกลัวจนตัวสั่นสะท้าน แต่เธอก็พยายามตั้งสติและบอกตัวเองว่าเธอจะต้องหนีไปจากที่นี่เดี๋ยวนี้

ทว่าเมื่อหันหลังจะวิ่งต่อ เธอก็ชนเข้ากับร่างอ้วนของคนที่ติดตามเธอมาจากที่พัก จนเธอกระเด็นและล้มลงอีกครั้ง

หญิงคนนั้นเอื้อมมือมาพยุงให้เธอลุกขึ้น ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใย

“แม่นาย เป็นอะไรหรือไม่เจ้าคะ”

แต่ในเวลา^{นี้}พริมาไม่อาจมองอีกฝ่ายในแง่ดีได้ หญิงสาวจึงสะบัดแขนที่เข้ามาช่วยพยุงอย่างแรงก่อนจะตะโกนใส่หน้าหญิงร่างอ้วนด้วยเสียงอันดังราวกับคนเสียสติ

“กรี๊ด ปล่อยฉัน อย่ามายุ่งกับฉัน”

แต่ไม่ว่าเธอจะอาละวาดอย่างไร หญิงร่างอ้วนคนนั้นก็ยังไม่วายปล่อยเธอ ยังคงตามมาจับมือ และครั้งนี้ก็จับแน่นเสียจนเธอรู้สึกเหมือนข้อมือกำลังจะแตกเพราะแรงบีบ

จากนั้นหญิงร่างผอมก็ตามมาสมทบ ก่อนจะพยายามเกลี้ยกล่อมเธอด้วยน้ำเสียงอันอ่อนโยน

“แม่นาย กลับเรือนกันเถอะนะเจ้าคะ คนมองกันใหญ่แล้ว”

เป็นดังที่หญิงร่างผอมบอก ตอน^{นี้}เธอตกเป็นเป้าสายตาของคนทั้งหมด เมื่อมองไปรอบๆ พริมาก็รู้สึกหวาดกลัวอย่างเหลือคณนา รู้ดีว่าเวลานี้เธอคงไม่อาจหลุดพ้นไปจากที่นี่ได้อีกแล้ว ซึ่งเมื่อจบนหนทางหญิงสาวก็ทำในสิ่งที่ตัวเองไม่เคยคิดจะทำ นั่นคือการกราบอ้อนวอนคนผิดที่ทำให้ชีวิตเธอต้องมาพบกับเรื่องเลวร้ายเช่น^{นี้}

“ปล่อยฉันไปเถอะนะ ฉัน...ฉันกลัวแล้ว ฉันอยากเจอคุณพ่อคุณแม่พาฉันไปเจอท่านที ฉัน...ฉันสัญญาว่าฉันจะไม่แจ้งตำรวจ จะไม่เอาผิดพวกคุณ ฉัน...ฉันกราบก็ได้”

ในทันทีที่เธอก้มลงกราบ หญิงร่างผอมและร่างอ้วนก็คุกเข่าลงพร้อมกับรีบห้ามปราม

“มิได้เจ้าคะ แม่นายจักรกราบบ่าวมิได้”

ในขณะเดียวกันคนที่รุ่มล่อมอยู่ก็เริ่มวิพากษ์วิจารณ์เรื่องที่เกิดขึ้นซึ่งพริมาก็จับประเด็นได้เพียงว่า ‘แม่หญิงพลับพลึงเป็นบ้า’

และเมื่อหญิงรูปร่างผอมได้ยินดังนั้นก็หันไปสั่งหญิงร่างอ้วนทันที

“อ้อ่อน พาแม่นายกลับเรือนเร็ว”

“ได้จ้ะพี่”

สิ้นคำตอบรับ ปริมาก็รับรู้ได้ถึงแรงกดดันกระชากมหาศาล ซึ่งเธอก็พยายามดิ้นรนต่อต้านอย่างสุดกำลัง ทว่าจู่ๆ โลกของเธอก็ดับมืดลง จากนั้นก็ไม่รับรู้อะไรอีกเลย

ดิวอย่าง

๓

พริมาสาวหลงยุค

สามวันแล้วที่เธอมาติดแหง็กอยู่ที่นี่

พริมาทอดมองไปนอกหน้าต่างด้วยความสับสนและงุนงงอย่างสุดแสน ตอนแรกเธอคิดว่าเธอถูกจองจำโดยนายทุนเจ้าของเรือ เพื่อไม่ให้เธอไปแจ้งความดำเนินคดีเรื่องอุบัติเหตุไฟไหม้เรือ ทว่าเมื่อเริ่มสำรวจตรวจตราที่นั่นอย่างจริงจัง ก็พบว่ามันไม่เหมือนกับสถานที่ใดๆ ที่เธอเคยพบเจอ

นอกจากที่นี่จะไม่มีไฟฟ้า น้ำประปา ระบบโทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต หรือสิ่งอำนวยความสะดวกขั้นพื้นฐานใดๆ แล้ว ของใช้ทุกอย่างล้วนทำด้วยมือ ไม่ว่าจะเป็นเรือนไทยหลังใหญ่โตที่เธออาศัยอยู่นี้ หรือแม้กระทั่งของใช้ในชีวิตประจำวันจำพวกถ้วยโอโอะซาม เสื้อผ้า ข้าวปลาอาหาร ล้วนมาจากธรรมชาติทั้งสิ้น ซึ่งไม่ใช่สิ่งปกติที่เกิดขึ้นใน พ.ศ. ๒๕๖๖

สภาพแวดล้อมที่นี่บอกว่าเธอหลงยุคมา

หากการที่เธอหลงยุคมาว่าประหลาดแล้ว แต่ที่นี้กลับมีสิ่งทีประหลาดและมหัศจรรย์ยิ่งกว่า นั่นคือใครๆ ต่างเรียกเธอว่าแม่หญิงพลับพลึง

พริมาเหลือบมองกระจกเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วเธอก็จำไม่ได้ แม่ตรง

หน้าจะเป็นกระจกทองเหลือง ภาพจึงไม่ได้ชัดอย่างกระจ่าง แต่มันก็สะท้อนให้เห็นภาพของหญิงสาวคนหนึ่งที่น่าตาพอไปวัดไปมาได้ ใบหน้ารูปไข่ล้อมกรอบด้วยผมสีดำสนิท คิ้วโก่งดุดันศร ดวงตาสีดำเปล่งประกาย คล้ายดวงดาว จมูกโด่งเชิดร้น รับกับริมฝีปากรูปกระจับสีชมพูเรื่อ ซึ่งเมื่อมองก็พิศมัยก็พบว่ามันก็คือเธอนั่นละ ไม่ใช่คนอื่นแต่อย่างใด แล้วทำไมใครๆ ที่นี่ถึงคิดว่าเธอคือแม่หญิงพลับพลึง บุตรีของพระยาครีราชเดโชไชยผู้ล่วงลับและเป็นเจ้าของเรือนนี้

หรือว่าจะเป็นลักษณะของจักรวาลคู่ขนาน หรือพหุภาพเหมือนในภาพยนตร์ฮีโร่ เรื่องดังที่ฉายไปทั่วโลก ที่แต่ละมิติอาจมีคนที่มีลักษณะเหมือนกัน แต่บุคลิกลักษณะแตกต่างกันไป

เป็นไปไม่ได้โดยเด็ดขาด

หญิงสาวร้องบอกตัวเองในใจ เพราะนั่นมันก็เป็นภาพยนตร์ที่เกิดจากจินตนาการของคนแต่ง แล้วมันจะเกิดขึ้นจริงได้อย่างไร

ยิ่งคิดก็ยิ่งปวดหัว ตั้งแต่เกิดมาก็มีเรื่องนี้ละที่เธอไม่อาจหาเหตุผลมารองรับได้ แต่กลับกลายเป็นเรื่องสำคัญที่เธอจำเป็นต้องหาคำตอบ แต่แล้วความคิดของเธอก็ถูกขัดจังหวะด้วยเสียงเคาะประตูห้อง ก่อนที่บ่าวร่างผอมจะปรากฏตัวพร้อมกับถาดอาหาร

“แม่นาย สำรับเย็นมาแล้วเจ้าคะ”

ในถาดนั้นมีข้าวสวยที่เธอไม่อาจเรียกมันว่าข้าวสวยได้ เนื่องจากสีของข้าวไม่ได้ขาวนวลอย่างที่เคยเห็น แต่กระดำกระด่าง มีทั้งแดง ดำ น้ำตาล ปะปนกัน แถมเมล็ดข้าวยังหักและจับกันเป็นก้อน ส่วนกับข้าวนั้นก็ยังคงมีแค่สามอย่างเหมือนเคย คือน้ำพริก ผักต้ม และปลาอย่าง ช่างอัศจรรย์อย่างเหลือทน

พริมาเมือนหน้าหนีก่อนจะขึ้นไปยังโถะไม้เทอะทะข้างเตียง “วางไว้ตรงนั้นก่อน ฉันยังไม่หิว”

“แต่แม่นายควรกินอะไรบ้างนะเจ้าคะ มิเช่นนั้นอาจจักกลับไปป่วย

“ใช้อีก”

ทว่าพริมาไม่ได้อยู่ในอารมณ์ที่จะถูกใครบังคับให้ทำอะไรก็ได้ เธอโกรธ รุนแรง สับสน ไม่เข้าใจว่ามันเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทำไมเธอถึงถูกส่งมาให้อยู่ที่นี้ออย่างอ้างว้าง โดดเดี่ยว จึงเผลอตวาดอีกฝ่ายไปอย่างไม่รู้ตัว

“ก็บอกว่าไม่หิวไง ถ้าหิวแล้วเดี๋ยวจะกินเอง แล้วก็อย่าเรียกฉันว่าแม่หายด้วย ฉันไม่ใช่แม่หญิงพลับพลึงอะไรนั่น แต่ฉันชื่อพริมา ฉันชื่อพริมา ได้ยินไหม”

ฝ่ายถูกตวาดหน้าเสียวในทันที ก่อนจะรีบวางถาดอาหารบนโต๊ะอย่างลนลาน

“อย่าทำเยี่ยงนี้เลยเจ้าค่ะ บ่าว...บ่าวกลัว”

พริมารู้ตัวทันทีว่าเผลอทำกริยาไม่ดีใส่คนไม่รู้ื่อไหนอึ้นไหน บางทีผู้หญิงคนนี้ก็คงหวาดกลัวและสับสนเหมือนกัน ที่จู่ๆ เจ้านายของตัวเองทำท่าเหมือนคนบ้าและทำอะไรไม่ได้เลย หญิงสาวจึงพยายามตั้งสติระงับอารมณ์ เพราะถึงหัวร้อนไปมันก็คงไม่มีประโยชน์อะไร

เมื่อนับหนึ่งถึงสิบแล้วหญิงสาวก็พบว่าตัวเองยังหัวร้อนอยู่ดี ดังนั้นเพื่อไม่ให้ระเบิดอารมณ์ใส่ใครอีก การอยู่คนเดียวน่าจะจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

“ออกไปก่อนได้ไหม ฉันอยากอยู่คนเดียว”

“แต่...” เอ๊ยงอิดอดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ใครเข้มแข็งนัก ซึ่งก็ทำให้พริมาเลือกจะเอ่ยปากขอร้องอีกครั้ง

“ถะอะนะ ขอฉันอยู่คนเดียว ถ้าอยากได้อะไรเดี๋ยวฉันเรียกเอง”

“เจ้าค่ะ” ในที่สุดบ่าวร่างผอมยอมาจากไปแต่โดยดี แต่ไม่ว่ายังไงสายตากังวลหวั่นไหวไว้เบื้องหลัง ซึ่งก็ทำให้พริมาได้แต่ถอนหายใจออกมาอย่างอ่อนล้า เพราะไม่รู้เหมือนกันว่าเธอจะผ่านช่วงเวลายากลำบากนี้ไปอย่างไร

หลังจากได้อยู่ลำพังอีกครั้ง พริมาก็ใช้สติปัญญาทั้งหมดที่มีเพื่อหา

คำตอบของเหตุการณ์มหัศจรรย์พันลึกนี้ แต่คิดจนหัวแทบแตกเธอก็ยังไม่ได้คำตอบ สุดท้ายก็สรุปด้วยสมมุติฐานที่ไม่น่าจะเป็นไปได้ว่าเธอถูกประตูลูกกุญแจกลับมาในอดีต

และหากสมมุติฐานของเธอเป็นจริง ถ้าเธออยากกลับไปในที่ที่เธอเคยอยู่ เธอจะต้องเดินทางผ่านประตูเวลานั้นกลับไป

แล้วประตูเวลานั้นอยู่ที่ไหน มันมีเงื่อนไขในการเข้าไปมาอย่างไร หญิงสาวนึกย้อนไปถึงเหตุการณ์ก่อนที่เธอจะหมดสติ เธอกำลังจะจมน้ำ จากนั้นก็เห็นแสงสว่างจ้า เธอว่ายน้ำตามมันไปแล้วเธอก็โผล่มาในแม่น้ำที่เงียบสงัด ซึ่งคาดว่ามันจะเป็นสถานที่แรกที่เธอโผล่มาในยุคนี้

ใช่แล้ว แสงสว่างจ้านั้นน่าจะเป็นประตูที่ทำให้เธอทะลุมิติมา ดังนั้นเธอจะต้องกลับไปตามหามัน เพื่อจะได้จบเรื่องบ้าง ที่เหมือนกับฝันร้ายนี้สักที

ทว่าหากจะดำเนินการในตอนนี้อาจคงถูกขัดขวางจากผู้หญิงสองคนนั้น ดังนั้นเธอจึงควรรอเวลาให้ทั้งคู่กลับไปเสียก่อนแล้วถึงค่อยย้อนลงเรือลงไปทำในสิ่งที่ใจคิดเอาไว้

แล้วในที่สุดเวลาที่พริมารอคอยก็มาถึง พระจันทร์ดวงโตลอยอยู่กึ่งกลางท้องฟ้า รอบกายมีแต่ความเงียบสงัดที่ไม่คุ้นเคย เงียบจนได้ยินแม้กระทั่งเสียงหัวใจตัวเอง

หญิงสาวแ้มประตูแล้วกวาดตามอง เมื่อพบว่าผู้คุมทั้งสองของเธอกำลังหลับใหล พริมาก็ย่องออกจากห้องด้วยฝีเท้าที่เบาที่สุด

หญิงสาวเดินลัดเลาะไปจนถึงท่าน้ำ เจ้าพระยารวันนีช่างเหมือนกับวันที่เกิดอุบัติเหตุ สงบนิ่ง สวยงาม ลึกกลับชวนค้นหา และน่าหวาดหวั่น

ถึงเวลาแล้วที่เธอต้องไป หญิงสาวจึงไม่คิดจะรื้อสิ่งใดอีก ร่างบางกระโดดลงสู่สายน้ำที่เย็นเฉียบ ปล่อยกายจมสู่เบื้องล่างด้วยใจที่เต็มไปด้วยความหวังว่านี่คือหนทางที่เธอจะกลับไปยังโลกเดิม

ทว่ามันกลับไม่เป็นอย่างที่คิด แม้เธอจะกลั่นหายใจจนรู้สึกเหมือนปอดจะฉีกเป็นชิ้นๆ ทุกอย่างรอบตัวก็ยังคงสงบ ไม่มีแสงจ้า ไม่มีประตุมิติทะลุห้วงเวลา และแม้ว่าจิตใจของเธอจะตั้งมั่นเพียงไหน แต่สุดท้ายก็พ่ายแพ้ต่อร่างกายที่ต้องการมีลมหายใจต่อไป

หญิงสาวทะเล็งพรวดขึ้นสู่ผิวน้ำอย่างไม่รู้ตัว ก่อนจะสูดอากาศเข้าปอดเพื่อนำออกซิเจนไปหล่อเลี้ยงร่างกาย

แม้จะผิดหวังกับความล้มเหลว แต่เธอก็ไม่คิดที่จะยอมแพ้ ดังนั้นเมื่อพักจนหายเหนื่อยเธอจึงดำลงไปใต้น้ำอีกครั้งด้วยความมุ่งมั่นอย่างแรงกล้า ทว่าสุดท้ายผลลัพธ์ก็เป็นเช่นเดิม

จากผิดหวังเริ่มกลายเป็นหงุดหงิดที่ทุกอย่างไม่เป็นดั่งใจ ร่างบางจึงดำลงไปใต้น้ำอีกครั้ง อีกครั้งและอีกครั้ง แต่ก็เป็นเช่นเดิมเมื่อถึงขีดสุดของความทรมาณ ร่างกายจะลอยขึ้นมาเหนือน้ำโดยอัตโนมัติ

หรือมีเงื่อนไขอื่นใดมากกว่าเวลาและสถานที่ หญิงสาวพยายามตั้งสติค้นหาคำตอบ แต่ระหว่างที่เธอกำลังใช้ความคิดอยู่นั้น หญิงสาวก็รู้สึกถึงการถูกจุดรั้งจากเบื้องหลัง ก่อนที่จะถูกมันกระชากให้เคลื่อนที่อย่างรวดเร็ว

ความตกใจทำให้เธอดิ้นรนสุดกำลัง แต่ยิ่งดิ้นเธอก็กลับถูกรัดแน่นเข้าจนแทบหายใจไม่ออก จนกระทั่งร่างเธอลอยขึ้นเหนือผิวน้ำ สิ่งที่เห็นทำเอาเธอกลัวจนเกือบสติแตก

สิ่งที่รัดเธอแน่นไม่ใช่ชู หรือสัตว์ร้ายใต้น้ำอย่างทีนี้กลัว แต่มันเป็นอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่า เพราะว่ามันคือท่อนแขนลำลั่นที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อของมนุษย์ผู้ชาย

ทิศทางที่ถูกนำไปคือริมฝั่งน้ำที่หึ่งเปลี่ยวและมืด ในสถานการณ์เช่นนี้ทำให้เธอคิดในแง่ดีไม่ได้เลย

“ปล่อย...ปล่อยฉันนะ”

หญิงสาวดิ้นรนพร้อมกับตะโกน แต่ดูเหมือนอีกฝ่ายจะไม่ได้ยินใน

สิ่งที่เธอพูด หน้าซำเขาแข็งแข็งแรงเยี่ยงกระทิง แม่เธอจะตื่นรขนาดไหน วงแขนที่รัดร่างเธออยู่นั้นก็ไม่มีที่ท่าว่าจะคลายออก

ยิ่งใกล้ฝั่งเท่าใดหัวใจของพริมายิ่งรู้สึกหวาดหวั่นมากขึ้นเท่านั้น เธอจึงตัดสินใจก้มหน้าลงแล้วจับลงบนท่อนแขนลำสันเข้าอย่างเต็มแรง

“ไฉ่!”

ได้ผล นอกจากจะทำให้ชายผู้นั้นร้องเสียงหลงแล้ว วงแขนแกร่งก็ปล่อยเธอเป็นอิสระ พริมาจึงรีบว่ายน้ำหนีทันที ทว่าว่ายน้ำได้ไม่ถึงช่วงตัวก็ถูกตามทัน

เธอถูกรวบตัวอีกครั้ง และครั้งนี้เขาจับมือทั้งสองข้างของเธอไว้ หลังแล้วรวบตัวขึ้นบ่า ก่อนจะย็นขึ้น ซึ่งตอนนี้ระดับน้ำอยู่เพียงแค่อกเขาเท่านั้น

พริมาอยากกรีดร้องด่าทอตัวเองเหลือเกิน เพราะความตกใจทำให้เธอว่ายน้ำเข้าหาฝั่งแทนที่จะว่ายออกไปกลางแม่น้ำ เป็นผลให้เขาสามารถจัดการเธอได้ง่ายขึ้น

“ช่วยด้วย ช่วยฉันด้วย ใครก็ได้ช่วยฉันที มิโอรบ้ำกามจะปล้ำฉัน”

สองขาที่กำลังก้าวเดินของชายหนุ่มหยุดลงทันทีเมื่อได้ยินเธอกล่าวเช่นนั้น ก่อนที่เขาจะถามเสียงเคียด

“ปล้ำ เจ้าหมายถึงอะไร ใครจักปล้ำเจ้ากัน”

“ก็นายไง ปล่อยนะ ปล่อยฉันเดี๋ยวนี้ ปล่อย ไฉ่คนบ้ำกาม”

“ข้านะรีจักปล้ำเจ้า วิปลาสไปแล้วหรือไร จำมิได้รีว่าข้าซังเจ้าเพียงไหน” ชายหนุ่มกล่าวแล้วก้าวเดินลุยน้ำต่อไป และเมื่อถึงตลิ่งเขาโยนเธอลงจากบ่า โดยไม่สนใจเลยว่าเธอจะเปราะเปื้อนหรือได้รับบาดเจ็บหรือไม่

“ไฉ่ เจ็บนะ” หญิงสาวครวญ ก่อนเอามือลูบคลำสะโพกบ่อยๆ ส่งสายตาไม่พอใจไปให้เขาเป็นการตอบแทน

แต่แล้วเธอก็ต้องตกอยู่ในอาการอึ้งงัน แม้จะมีเพียงแสงจันทร์สาดส่อง แต่พริมาก็เห็นดวงหน้าของคนตรงหน้าค่อนข้างชัด เขาจัดว่าเป็นคนที่

มีรูปหน้าค่อนข้างคมคาย จมูกโด่ง สันกรามบึกบึน แต่ดวงตาที่กำลังจับจ้องเธออยู่นั้นกลับทำให้ใจเธอกระตุก เพราะมันเหมือนมีเปลวไฟลุกโชนด้วยความโกรธ

ผู้ชายคนนี้ต้องรู้จักแม่หญิงพลับพลึงเป็นแน่ และต้องไม่ชอบหญิงสาวเอามากๆ เพราะท่าทางโกรธซึ่งของเขามันรุนแรงเสียจนเธอหวาดหวั่น

แต่ก่อนที่เธอจะเอ่ยอะไร เขาก็ชิงถามขึ้นมาเสียก่อน

“เหตุใดเจ้าจึงคิดฆ่าตัวตาย”

“ฆ่าตัวตาย ฉันเปล่า” ปริมาปฐิสระทันทวน ไม่เข้าใจว่าอะไรทำให้เขาคิดแบบนั้น

“อะไรคือเปล่า”

“เปล่า...เปล่าคือไม่ได้คิดจะฆ่าตัวตาย” ปริมาอธิบายอย่างอ่อนใจ แม้จะพูดภาษาเดียวกันกับอีกฝ่าย แต่เขากลับไม่เข้าใจเหมือนว่าทั้งสองของแม่หญิงพลับพลึงไม่มีผิด

“เจ้าลงไปใต้น้ำนั้นเสียหลายครา การกระทำเช่นนั้นไม่เรียกว่าฆ่าตัวตายแล้วจักเรียกว่าสิ่งใด”

“ก็แค่ลงไปหาอะไรบางอย่าง”

“หาอะไรในเปลادتึกตื่นเยี่ยงนี้ หรือเจ้าคิดจักเรียกร้องให้คนสนใจเหมือนดังเก่า”

เรียกร้องความสนใจ!

เธอมองคนกล่าวหาด้วยความขุ่นเคือง เขากล้าได้อย่างไรมากล่าวกับเธอเช่นนี้ ทั้งที่ไม่รู้เลยว่าเมื่อสักครู่นี้คือความเป็นความตายของเธอ

“ถ้าคุณคิดว่าฉันเรียกร้องความสนใจ คุณจะมาสนใจฉันทำไม ในเมื่อฉันจะทำอะไรมันไม่เกี่ยวกับคุณสักนิด”

“อะไรคือเกี่ยว เหตุใดเจ้าถึงกล่าวหาว่าไม่รู้ความ”

เมื่อถูกกล่าวหาและตำหนิอย่างไม่มีความผิด ประกอบกับอาการ

หัวร้อนที่ทุกอย่างไม่เป็นดังใจแถมยังต้องมาถกเถียงกับเขาที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรเกี่ยวกับตัวเธอเลย ปริมาจึงเกิดอาการจุกจิก แหว่ใส่อีกฝ่ายอย่างไม่ตั้งใจ

“ไม่รู้ความก็อย่ามายุ่งสิ มายุ่งทำไม โธ่เอ๊ย...ฉันเกือบจะได้กลับบ้านอยู่แล้วเชียว เพราะคุณคนเดียวทำทุกอย่างพังหมด”

หลังจากที่เธอกล่าวไปเช่นนั้น เธอก็เห็นเจ้าของดวงหน้าคมคายมีท่าทางงุนงง ก่อนที่จะเอานิ้วชี้เข้าหาตัวเองแล้วถามด้วยเสียงตืดๆ ชัดๆ

“เจ้ากำลังบอกว่า...ข้า...ข้าแสร้งของเจ้า...เช่นนั้นหรือ”

ใจจริงปริมาไม่ได้คิดแบบนั้น เธอแค่หวังให้เขาไม่มาซุกใช้ในสิ่งที่เธอไม่มีคำตอบให้ จึงตัดจบด้วยการลูกหนี เพราะไม่มีเหตุผลใดที่จะอยู่เสวนากับเขาต่อ

“แล้วนั่นเจ้าจักไปทีใด” เขาเอ่ยถามเมื่อเธอก้าวจากมา

ปริมาหันกลับไปมอง แล้วเธอก็พบท่าทางงุนงงของเขา ซึ่งเธอเองก็งุนงงเช่นกัน ไหนบอกว่าเกลียดชัง แต่เหตุใดเขาทำท่าเหมือนจะรังเธอไว้

“ก็ไม่มีอะไรแล้วนี่ ฉันก็จะกลับบ้านฉันเอง หรือคุณมีอะไรอีก”

“เอ่อ...”

เขายังไม่ทันกล่าวอะไรก็มีเสียงแทรกความเงียบเข้ามา ซึ่งปริมาก็จำเสียงนั้นได้ดีว่าเป็นเสียงบ่าวทั้งสองของแม่หญิงพลับพลึง

“แม่นาย แม่นายพลับพลึงเจ้าขา”

“คนของฉันมาตามแล้ว เอาเป็นว่ายังงั้นฉันก็ขอบคุณคุณที่อุตส่าห์ลงไปลากฉันขึ้นมา ฉันไปแล้วนะ” กล่าวจบปริมาก็เดินไปตามทางที่ได้ยินเสียงด้วยความจำใจ เพราะเมื่อเธอยังหาทางกลับไปยังที่ที่เธอจากมาไม่ได้ เธอก็จำเป็นจะต้องอาศัยอยู่ที่นี้ไปก่อน

ปริมาเดินตามเสียงเรียกไปจนกระทั่งถึงบริเวณท่อน้ำ ซึ่งเมื่อไปถึงเธอก็เห็นบ่าวทั้งสองของแม่หญิงพลับพลึงกำลังถือได้เดินตามหาเธอกันวุ่นวาย

พริมาیینมองทั้งคู่อ้างรู้สึกลึกซึ้ง แต่อารมณ์ผิดหวังก็มีมากกว่า หญิงสาวจึงเลือกที่จะยืนทอดอาลัยอยู่ครู่หนึ่ง จนกระทั่งเห็นว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงสิ่งใดได้ เธอจึงเลิกเล่นซ่อนหาแล้วออกมาปรากฏตัว

“แม่นาย เหตุใดถึงได้ตัวเปียกปอนเช่นนี้เล่าเจ้าคะ หรือว่า...”

ด้วยกลัวว่าบ่าวทั้งสองจะเข้าใจผิดไปกันใหญ่ หญิงสาวจึงรีบเบรค “ไม่ใช่อย่างที่เธอคิดหรอก ฉันแค่อยากอาบน้ำ”

“อาบน้ำ”

หญิงสาวหลงยุคพยักหน้าหงิกๆ และถึงแม้ว่ามันจะเป็นข้ออ้างที่คิดได้อย่างปุปปับ ทว่าตอนนั้นเธอเองก็เริ่มได้กลิ่นตุๆ จากร่างกายตัวเอง ซึ่งไม่แน่ใจว่าเธอเจ็บป่วยจนไม่ได้สัมผัสน้ำมาที่วันแล้ว ดังนั้นการอาบน้ำในเวลานี้อาจจะทำให้สบายตัวขึ้น

“ใช่ ฉันรู้สึกเหนียวตัวจนนอนไม่หลับ ก็เลยลุกขึ้นมาอาบน้ำ”

“เหตุใดไม่เรียกบ่าวเล่าเจ้าคะ”

“เห็นหลับกันอยู่ก็เลยเกรงใจ”

“เกรงใจ” สองบ่าวกล่าวขึ้นพร้อมกันราวกับสิ่งที่เธอเอ่ยออกมา นั้นเป็นเรื่องแปลกประหลาดนักหนา

“ใช่ เกรงใจ ไม่อยากกวน”

“แล้วเครื่องอาบอยู่ไหนเล่าเจ้าคะ” เอี้ยงถาม ก่อนจะหันซ้ายหันขวา

“เครื่องอาบ” พริมาทวนคำพูดของเอี้ยงก่อนจะนึกตาม แล้วเธอก็ไม่ได้ว่าสิ่งที่อีกฝ่ายต้องการจะสื่อก็น่าจะเป็นพวกสบู่ แชมพู อุปกรณ์ต่างๆ สำหรับอาบน้ำ ซึ่งแน่นอนว่าเธอไม่ได้เอามา เพราะจุดประสงค์อันแท้จริงในการออกจากเรือนคือการกลับบ้าน “ลืมเอามาละ แล้วก็จำไม่ได้ด้วยว่ามันอยู่ตรงไหน”

เมื่อเอี้ยงได้ยินเช่นนั้นก็หันไปสั่งการน้องสาวทันที “อ้อ่อน เอ็งไปเอาเครื่องอาบของแม่นายมาที”

“จ๊ะพี่” หลังจากได้รับคำสั่ง อ่อนก็วิ่งจากไปก่อนที่จะวิ่งกลับมาพร้อมกับตะกร้าสานที่มีผอบหลายใบวางอย่างเป็นระเบียบ รวมถึงใยบัวและผ้าแห้งที่น่าจะใช้สำหรับผลิตเปลี่ยนหลังจากอาบน้ำเสร็จ

พริมาหยิบผอบออกมาดูทีละใบอย่างสนใจ แล้วเธอก็พบว่าส่วนใหญ่เป็นสมุนไพรที่เธอคุ้นเคย ไม่ว่าจะเป็นขมิ้นชันที่บดเป็นผง มะกรูดเผาไฟ แล้วผ่าซีก มะขามเปียก ดินสอพอง

“ต้องใช้หมดนี้เลยเธอ”

“เจ้าคะ แต่เปล่านี่ดีอยู่แล้ว ใช้แค่มะขามเปียกกับขมิ้นก็พอเจ้าคะ เมื่อนายเพิ่งสร้างไข่ ประเดี๋ยวจ้กล้มป่วยลงไปอีก” กล่าวพลางเอียงก็หยิบผอบสองใบออกจากตะกร้าแล้วส่งให้แก่หญิงสาว

หญิงสาวย่นหน้า เพราะสงสัยว่าสองอย่างนี้จะช่วยให้ร่างกายสะอาด สะอ้านได้อย่างไร “ไม่มีสมุนไพร”

“แม่นายพูดถึงกระไรเจ้าคะ”

คำถามอันประหลาดนั้นทำให้เอียงและอ่อนมองหน้ากันอีกครั้ง ก่อนที่เอียงจะเป็นคนถามออกมา เช่นเดียวกับพริมาที่อยากจะทำตัวเองหนักที่ถามอะไรออกไปโดยไม่คิด เพราะสบูที่เธอถามถึงเพิ่งเข้ามาในประเทศไทยในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะย่นเวลามานานกว่าช่วงนั้นนัก ดังนั้นหากบ่าวทั้งสองของแม่หญิงพลับพลึงจะไม่รู้จักสบู่ก็คงไม่แปลก

“ช่างมันเถอะ ว่าแต่สองอันนี้มันใช้อย่างไร เอาดูตัวเลยจ้เธอ”

บ่าวสองคนมองหน้ากันอีกครั้งด้วยแวตาทะลึงกังวลงอย่างยิ่ง และก็เป็นเอียงที่เข้ามาช่วยจัดการอีกครั้ง “ให้บ่าวช่วยนะเจ้าคะ”

เอียงนำใยบัวบวมมาขยำน้ำจันทน์ จากนั้นก็ชุบกับน้ำมะขามเปียกและขมิ้นแล้วขัดลงบนผิวของผู้เป็นเจ้านายอย่างระมัดระวัง

“สบายจัง เหมือนอยู่ในสปาเลย” พริมาครางออกมาด้วยความสบายใจ ลืมเรื่องที่เธอหลงยุคและต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นเคยไป

ชั่วขณะหนึ่ง “แล้วผมนี่ล่ะ สละยังงี้”

“แม่นายเพิ่งสร้างใช้ อย่าเพิ่งสละเลยนะเจ้าคะ” เอียงปราม มียังคงขัดถูตามผิวนวลด้วยน้ำหนักรมมือที่กำลังดี

“แต่มันเปียกอยู่แล้วนะ อีกอย่างมันก็เริ่มคันแล้วด้วย” พริมารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ แล้วเธอก็นึกได้ว่าหลายวันที่ผ่านมาเธออยู่ในอาการป่วยจึงทำความสะอาดร่างกายเพียงแค่เช็ดตัวเท่านั้น ดังนั้นวันนี้เมื่อยังกลับบ้านไปอาบน้ำดีๆ อย่างที่ต้องการไม่ได้ก็ควรใช้เวลานี้สังคายนาร่างกายตนเองให้สะอาดเอี่ยมอ่อง เพราะอย่างไรเสียสุขภาพที่ดีก็สำคัญกว่าสิ่งใดทั้งหมด

“เช่นนั้น บ่าวจักช่วยจัดการให้นะเจ้าคะ” อ่อนเข้ามาช่วยอีกแรงด้วยการเอาอะไรบางอย่างมาขโลมลงบนหัวของเธอ ซึ่งมีกลิ่นคุ้นเคยอย่างประหลาด

“มะคำดีควายใช้ไหม”

“ใช่เจ้าคะ”

คำตอบนั้นทำให้พริมาได้ไอเดีย หากเธอจะต้องติดอยู่ที่นี้ บางทีเธออาจจะต้องทำกิจวัตรประจำวันที่ยุ่งยากให้ง่ายขึ้น อย่างแรกเลยก็ต้องทำสบู่และแชมพูสระผมโดยใช้วัตถุดิบที่มีอยู่ตามธรรมชาติ

แล้วความคิดของเธอก็ต้องสะดุดเมื่อจู่ๆ น้ำเียนถูราตรดลงบนลาดไหล่ หญิงสาวห่อตัวอย่างไม่คุ้นชิน เนื่องจากปกติเธออาบน้ำอุ่นอยู่เป็นประจำ

“หนาวจัง”

“ทนสักประเดี่ยวนะเจ้าคะ อีกชั่วอึดใจก็เสร็จแล้ว”

“กระโดดลงไปล้างในแม่น้ำเลยได้ไหม จะได้เสร็จเร็วๆ” พริมาเอ่ยถาม คิดว่ามันน่าจะช่วยร่นเวลา อีกทั้งเธอก็อยากขัดถูตัวเพิ่มเติมอีกสักหน่อยในส่วนที่เธอไม่กล้าถูต่อหน้าธารกำนัล

“มิได้เจ้าคะ น้ำตรนี้ลึกมาก แม่นายว่ายน้ำไม่เป็น จักจมน้ำเอา” เอียงปรามเสียงหลง

“ใครบอกว่าฉันว่ายน้ำไม่เป็น ฉันว่ายน้ำเป็น”

“แม่นายว่ายน้ำมีเป็นจริงๆ นะเจ้าคะ แล้วแม่นายก็กลัวน้ำมากด้วย เพราะเคยจมน้ำเกือบตายตอนยังเล็ก” อ่อนเอ่ยสนับสนุนผู้เป็นพี่สาวอีกแรง

แม่หญิงพลับพลึงอาจว่ายน้ำไม่เป็น แต่พริมนั่นใจว่าตนเองว่ายน้ำได้ และเพื่อเป็นการพิสูจน์ให้บ่าวทั้งสองเห็น พริมาก็หย่อนขาและกระโดดลงไปในน้ำทันที

“ว้าย...อ้ออ่อน แม่นาย...แม่นายกระโดดน้ำลงไปแล้ว” เอี้ยงร้องออกมาอย่างตกใจ ก่อนจะเกาะกระดานทำน้ำแล้วชะเง้อมองลงไป ซึ่งก็พบเพียงผืนน้ำสีดำเรียบสนิท

“พี่เอี้ยง เหตุใดถึงไม่จับแม่นายเอาไว้เล่า โอ๊ย หากแม่นายเป็นกระไรไป เราจักทำเยี่ยงใดกัน” อ่อนโวยวายด้วยน้ำเสียงดังผิดวิสัย ซึ่งก็ทำให้ผู้เป็นพี่ถึงกับอึ้งกันไป ก่อนที่จะรู้ตัวแล้วกล่าวเสียงดังขึ้นมาบ้าง

“เอ็งก็อยู่ข้างๆ เหตุใดไม่รั้งไว้”

“ข้า...ข้ารั้งไว้มิทัน เช่นนั้นเพลานี้เราจักทำเยี่ยงใดดี” อ่อนขอความเห็น ชีวิตของบ่าวขึ้นอยู่กับเจ้านาย หากเจ้านายสิ้นบุญแล้วต้องมีนายคนใหม่ ก็มีอาจรู้เลยว่าชีวิตภายภาคหน้าจะเป็นตายร้ายดีอย่างไร

“เอ็งลงไปช่วยแม่นายขึ้นมาบัดเดี๋ยวนี้” เอี้ยงสั่งการ ใจจริงอยากจะลงไปเอง ดิตที่ว่าตนเองนั้นว่ายน้ำไม่เป็นจึงให้คนที่ว่ายน้ำเป็นลงไปช่วยแทน

“แต่...แต่ฉันกลัว หากผีพรายลากฉันไปเหมือนลากอ้อฉันจักทำเยี่ยงไร” อ่อนกล่าวเสียงอ่อย

“เอ็งเลือกเอาว่าจักยกโขยงกลับไปหาคุณเจียนแล้วถูกคุณเจียนส่งไปขายโรงรับทำเราบุรุษ หรือจักช่วยแม่นายขึ้นมา”

พอพี่สาวกล่าวถึงผู้ที่อาจจะกลายเป็นเจ้านายคนใหม่ซึ่งเดิมเป็นเมียรองของเจ้าคุณเรือนนี้ แม่น้ำตาจะสะสวายหมดจด แต่ขึ้นชื่อว่าใจดำอำมหิตเป็นที่หนึ่ง อ่อนก็ตัดสินใจได้ในทันทีว่าต่อให้เป็นตายร้ายดีอย่างไร

จะไม่มีทางกลับไปเป็นบ้านนั้นเป็นอันขาด อ่อนจึงตัดสินใจลุกขึ้นยืน ด้วยอาการกล้าๆ กลัวๆ แล้วก้าวไปริมขอบไม้กระดาน แต่ยังไม่ทันที่จะได้กระโดดตามผู้เป็นนายลงไปที่สัมผัสได้ถึงความเย็นที่ข้อเท้า

“ว้าย! ผีพราย พี่เลี้ยง ผีพรายจับข้าฯ” อ่อนสะบัดขา หลับหูหลับตา กรีดร้อง และนั่นทำให้เลี้ยงซึ่งขวัญเสียอยู่แล้วกรีดร้องตามไปด้วย ก่อนที่ทั้งสองจะกอดกันกลมด้วยความหวาดกลัว

ปริมาที่เพิ่งโหนตัวขึ้นจากน้ำมานั่งบนท่ามองทั้งคู่ด้วยความรู้สึกขบขันมากกว่ารู้สึกผิด ดูเหมือนคนที่นี่จะกลัวผีพรายจนขึ้นสมอง นี่เป็นครั้งที่สามแล้วที่เธอได้ยินคนกล่าวถึงผีพราย และเพื่อไม่ให้باءของแม่หญิงพลับพลึงหัวใจวายไปก่อน ปริมาจึงรีบแกล้งไซ

“ลืมตาขึ้นมาดูก่อน ฉันเอง ปริม เอ๊ย พลับพลึง ไม่ใช่ผีพราย”

“ลูกกลัวแล้วจ้ะ อย่ามาหลอกมาหลอนกันเลย หากยอมปล่อยลูกทั้งสองไป วันพรุ่งนี้ทำบุญตักบาตรไปให้” จากที่กอดกันกลมในตอนแรกเวลานี้เลี้ยงกับอ่อนก็ยกมือขึ้นไหว้ปลุกๆ มองดูแล้วชวนให้ขบขันอย่างเหลือเกิน

เวลานี้แม้อยากจะหัวเราะ แต่ปริมาก็หัวเราะไม่ออก หญิงสาวได้แต่ถอนหายใจด้วยความอ่อนอกอ่อนใจ สุดท้ายก็ปล่อยให้ทั้งคู่หัวลมหัวฟ้าอยู่อย่างนั้น

“เฮ้อ...ไม่เชื่อก็ตามใจ ฉันขึ้นบ้านก่อนนะ หนาวแล้ว”

ปริมาลุกขึ้นแล้วเดินกลับไปยังเรือน เพราะเชื่อว่าเมื่อตั้งสติได้คนทั้งคู่คงตามเธอกลับมาเอง และก็เป็นอย่างที่คิด เพราะเธอกำลังจะเดินกลับเข้าห้องก็เห็นทั้งสองยืนลับๆ ล่อๆ อยู่ตรงชานเรือนด้วยอาการกล้าๆ กลัวๆ

มันน่าทำผีหลอกนัก

หญิงสาวคิดในใจอย่างนึกสนุก แต่ตอนนี้เธอเองก็เหนื่อยเกินกว่าที่จะเล่นอะไรแบบนั้น ดังนั้นจึงเดินเข้าห้องหาผ้ามาห่ม จัดการเช็ดผมให้

หมดแล้วล้มตัวลงนอน โดยหวังว่าเมื่อตื่นขึ้นมาอีกครั้งเธอจะเดินทางกลับ
ไปสู่อ้อมกอดของพ่อแม่ใน พ.ศ. ๒๕๖๖ แล้วปล่อยให้เรื่องนี้เป็นแค่ความ
ฝันอันฝันเพื่อนของเธอแต่เพียงเท่านั้น

ดอญาน